

(อม.๓๑/๑)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีชั้นอุทธรณ์

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ. ๓/๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ. /๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลฎีกา

วันที่ ๒๐ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง	คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ		โจทก์
	นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร	ที่ ๑	
	นายนิวัฒน์ธำรง บุญทรงไพศาล	ที่ ๒	
	นายสุรนันทน์ เวชชาชีวะ	ที่ ๓	
	บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน)	ที่ ๔	
	บริษัทสยามสปอร์ต ซินดิเคท จำกัด (มหาชน)	ที่ ๕	
	นายระวี โหลทอง	ที่ ๖	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ (ชั้นไม่รับคำคู่ความ)

โจทก์

อุทธรณ์คัดค้าน

คำสั่งศาลฎีกาแผนกคดีอาญา

ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ลงวันที่ ๙ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์ รับอุทธรณ์วันที่ ๒๐ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งหกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๘๖, ๑๕๑ และ ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔, ๑๒ และ ๑๓ นับโทษของจำเลยที่ ๑ คดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อม.๒๑๑/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาฟ้องแล้ว มีคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ วินิจฉัยว่า คำฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายองค์ประกอบให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินอย่างไร กรณีถือว่าฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งสาระสำคัญ และถือว่าเป็นฟ้องที่ไม่ครบองค์ประกอบของความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ จึงเป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณา

คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม และเป็นกรณีที่ไม่อาจสั่งให้โจทก์แก้ฟ้องที่ขาดองค์ประกอบความผิดให้เป็นฟ้องที่ครบองค์ประกอบความผิดได้ ส่วนข้อหาอื่นให้ประทับรับฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

พิเคราะห์อุทธรณ์ของโจทก์ และคำแก้อุทธรณ์ของจำเลยทั้งหกแล้ว เห็นสมควรหยิบยกปัญหาข้อกฎหมายขึ้นวินิจฉัยเสียก่อนว่า โจทก์มีสิทธิอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือไม่ องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์โดยมติที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา เห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๙๕ วรรคสี่ บัญญัติว่า “คำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ให้อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำพิพากษา” และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ บัญญัติว่า “คำพิพากษาของศาลให้อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา” การที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตรวจฟ้องโจทก์แล้ว มีคำสั่งไม่ประทับรับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ โดยให้เหตุผลว่า ฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายองค์ประกอบความผิดให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือ

รักษาทรัพย์อย่างไร กรณีถือว่าฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งสาระสำคัญ และถือว่าเป็นฟ้องที่ไม่ครบองค์ประกอบความผิด จึงเป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม นั้น คำสั่งไม่ประทับรับฟ้องเพราะเหตุว่าฟ้องขาดองค์ประกอบความผิดดังกล่าว มีผลเป็นการพิพากษายกฟ้องในความผิดดังกล่าว จึงเป็นการวินิจฉัยชี้ขาดคดีในรูปแบบของคำสั่งซึ่งมีผลเช่นเดียวกับคำพิพากษาตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๙๕ วรรคสี่ ซึ่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ บัญญัติให้คู่ความมีสิทธิยื่นอุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้ โจทก์จึงมีสิทธิอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า โจทก์บรรยายฟ้องสำหรับจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ หรือไม่ โจทก์อุทธรณ์ว่า โจทก์บรรยายฟ้องในข้อ ๑ หน้า ๒ ข้อ ๓.๒ หน้า ๙ และข้อ ๓.๓ หน้า ๑๑ และหน้า ๑๔ ว่า จำเลยที่ ๑ ในฐานะนายกรัฐมนตรีมีอำนาจอนุมัติเห็นชอบให้ส่วนราชการใช้เงินงบกลางในวงเงินเกิน ๒๐ ล้านบาท จึงเป็นผู้มีหน้าที่โดยตรงในการจัดการทรัพย์ คือ เงินงบกลางซึ่งเป็นงบประมาณแผ่นดิน จำเลยที่ ๑ ใช้ดุลพินิจปิดผันอำนาจสั่งอนุมัติให้ใช้เงินงบกลาง ๔๐ ล้านบาท เป็นค่าใช้จ่ายในโครงการ

ROADSHOW ที่จังหวัดหนองคายและจังหวัดนครราชสีมา ตามที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ร่วมกันกำหนดให้จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ เป็นผู้รับจ้างไว้ล่วงหน้าแล้วโดยมิชอบด้วยกฎหมาย จึงเป็นกรณีที่จำเลยที่ ๑ ได้นำอำนาจในฐานะผู้มีหน้าที่จัดการทรัพย์สินอันเป็นเงินงบกลางดังกล่าวไปใช้เกี่ยวกับการดำเนินโครงการ ROADSHOW โดยทุจริต เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีและสำนักงบประมาณ ฟ้องโจทก์ได้บรรยายโดยแจ้งชัดแล้วว่า จำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใด ๆ ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต อันเป็นการเสียหายแก่รัฐ จึงเป็นฟ้องที่ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ แล้ว สำหรับจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ โจทก์บรรยายฟ้องข้อ ๑ หน้า ๓, ข้อ ๓.๔ หน้า ๑๘ และข้อ ๓.๕ หน้า ๒๐ ว่า จำเลยที่ ๒ ในฐานะรองนายกรัฐมนตรีเป็นผู้กำกับดูแลสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีมีอำนาจอนุมัติสั่งจ้างในการดำเนินการโครงการ ROADSHOW โดยวิธีพิเศษ ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติมข้อ ๖๖ และจำเลยที่ ๓ ในฐานะเลขาธิการนายกรัฐมนตรีเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการในสังกัดสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ จึงเป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่โดยตรงในการจัดการงบประมาณแผ่นดินจำนวน ๒๔๐ ล้านบาท เพื่อนำมาใช้ในการจัดทำโครงการ ROADSHOW แล้วจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ใช้อำนาจเกี่ยวกับการอนุมัติในหลักการและอนุมัติจัดจ้างจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ โดยจำเลยที่ ๓ ได้ลงนามเห็นชอบตามบันทึกของคณะกรรมการจัดจ้างโดยวิธีพิเศษ เห็นควรจ้างและลงนามในบันทึกเสนอจำเลยที่ ๒ ผู้มีอำนาจอนุมัติให้สั่งจ้างโดย

วิธีพิเศษเพื่อขออนุมัติให้จ้างจำเลยที่ ๔ ที่จังหวัดหนองคายและจังหวัดนครราชสีมา และอนุมัติให้จ้างจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ อีก ๑๐ จังหวัดที่เหลือ ซึ่งทั้งสองกรณีจำเลยที่ ๒ ได้ใช้อำนาจอนุมัติตามที่จำเลยที่ ๓ เสนอ อันเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายแก่จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ฟ้องโจทก์ได้บรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งการกระทำทั้งหลายของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ แล้วว่า เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใด ๆ ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต อันเป็นการเสียหายแก่รัฐ ครอบงำประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ แล้ว อีกทั้งคำฟ้องย่อมรวมถึงเอกสารท้ายฟ้อง และสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งกฎหมายบัญญัติให้โจทก์ส่งสำนวนการไต่สวนดังกล่าวต่อศาล เพื่อใช้เป็นหลักในการพิจารณาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ.๒๕๖๐ มาตรา ๖ วรรคสอง และมาตรา ๒๖ วรรคสอง ศาลย่อมต้องพิจารณาคำฟ้องโดยนำเอกสารท้ายฟ้องและสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงดังกล่าวมาพิจารณาประกอบการพิจารณาคำฟ้องด้วย เห็นว่า ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ เจ้าพนักงานผู้กระทำความผิดต้องมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใด ๆ แล้วใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริตแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายจากตัวทรัพย์สินนั้น โดยมีได้เอาทรัพย์สินไป มิใช่เพียงแต่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับตัวทรัพย์สินนั้นเท่านั้น ฟ้องโจทก์คงบรรยายและขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๑ ในฐานะนายกรัฐมนตรีซึ่งมีอำนาจกำกับทั่วไปในการบริหารราชการแผ่นดินตาม

พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม รวมทั้งเป็นผู้มีอำนาจอนุมัติเห็นชอบให้ส่วนราชการใช้เงินงบกลางในวงเงินเกิน ๑๐ ล้านบาท สำหรับจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ โจทก์บรรยายฟ้องและขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๒ ในฐานะรองนายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งอนุญาตหรืออนุมัติให้สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีหรือข้าราชการหรือผู้ปฏิบัติงานในส่วนสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีปฏิบัติราชการได้ตามกฎหมาย มีอำนาจอนุมัติให้สั่งจ้างตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติมข้อ ๖๖ กับบรรยายฟ้องและขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๓ ในฐานะเลขาธิการนายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการในสังกัดสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี มีอำนาจหน้าที่ในการเผยแพร่ และประชาสัมพันธ์นโยบาย ยุทธศาสตร์ และผลงานรัฐบาล เสนอความเห็นเพื่อสั่งการของนายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีหรือตามที่นายกรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย จะเห็นได้ว่าสถานะความเป็นเจ้าพนักงานของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ตามที่โจทก์บรรยายมาในฟ้องนั้น ไม่ได้เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใด ส่วนที่โจทก์อุทธรณ์ว่า ศาลต้องนำเอกสารท้ายฟ้องและสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มาพิจารณาประกอบคำฟ้องด้วยนั้น เห็นว่า สำหรับเอกสารท้ายฟ้องนั้น เมื่อพิจารณาแล้วปรากฏว่าเป็นเพียงรายละเอียดข้อเท็จจริงเกี่ยวกับที่มาและความจำเป็นของโครงการ ROADSHOW ขั้นตอนการดำเนินโครงการ อำนาจหน้าที่ของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ การแต่งตั้งรวมทั้งการ

ดำเนินการของคณะกรรมการต่าง ๆ ในโครงการ และการพิจารณาของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เช่นเดียวกับที่
โจทก์บรรยายมาในคำฟ้อง แม้จะนำเอกสารท้ายฟ้องมาพิจารณาประกอบคำฟ้องด้วยแล้ว ก็ไม่ทำให้ฟ้องของ
โจทก์ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ขึ้นมาแต่อย่างใด สำหรับสำนวนการ
ไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้น ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณา
คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๖ วรรคสอง บัญญัติว่า
“ภายใต้บังคับมาตรา ๒๗ ในวันยื่นฟ้องให้จำเลยมาหรือคุมตัวมาศาล และให้โจทก์ส่งสำนวนการไต่สวน
ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะผู้ไต่สวนอิสระ แล้วแต่กรณี พร้อมสำเนาอิเล็กทรอนิกส์ต่อศาลเพื่อใช้
เป็นหลักในการพิจารณาและรวมไว้ในสำนวน ทั้งนี้ ศาลอาจไต่สวนหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน
เพิ่มเติมได้ตามที่เห็นสมควร” จะเห็นได้ว่าในวันยื่นฟ้องนอกจากโจทก์ต้องนำคำฟ้องมายื่นต่อศาลแล้ว
โจทก์ยังต้องนำสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. พร้อมสำเนาอิเล็กทรอนิกส์มาส่งศาลเพื่อรวม
ไว้ในสำนวนอีกด้วย สำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. พร้อมสำเนาอิเล็กทรอนิกส์ จึงเป็น
เอกสารประกอบในสำนวนอีกส่วนหนึ่งซึ่งโจทก์ต้องนำมาส่งศาลในวันยื่นฟ้องนอกเหนือจากคำฟ้อง
เพื่อให้ศาลใช้สำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. พร้อมสำเนาอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวเป็นหลักใน
การพิจารณาไต่สวนหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติมตามที่เห็นสมควรต่อไป มิใช่ให้โจทก์ส่งต่อศาลเพื่อนำมา
พิจารณาประกอบคำฟ้อง เพราะในชั้นตรวจรับฟ้องศาลยังไม่มีพิจารณาไต่สวนหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติม
แต่อย่างใด เมื่อสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. พร้อมสำเนาอิเล็กทรอนิกส์เป็นเอกสารประกอบ

ในสำนวนอีกส่วนหนึ่งต่างหากไปจากคำฟ้องแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องนำสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ
ป.ป.ช. มาพิจารณาประกอบคำฟ้องตามอุทธรณ์ของโจทก์ ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่ง
ทางการเมืองวินิจฉัยมานั้นชอบแล้ว อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น

วินิจฉัยยืน.

นางสุวิชา นาควัชระ

(อม.๓๑/๑)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดี

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ. ๓/๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ. /๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลฎีกา

วันที่ ๒๐ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง	คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ		โจทก์
	นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร	ที่ ๑	
	นายนิวัฒน์ธำรง บุญทรงไพศาล	ที่ ๒	
	นายสุรนันทน์ เวชชาชีวะ	ที่ ๓	
	บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน)	ที่ ๔	
	บริษัทสยามสปอร์ต ซินดิเคท จำกัด (มหาชน)	ที่ ๕	
	นายระวี โหลทอง	ที่ ๖	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย
การป้องกันและปราบปรามการทุจริต ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการ
การเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ (ชั้นไม่รับคำคู่ความ)

โจทก์

อุทธรณ์คัดค้าน

คำสั่งศาลฎีกาแผนกคดีอาญา

ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ลงวันที่ ๙ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ศาลฎีกา รับวันที่ ๒๐ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑

และมาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม

การทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อ

หน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒ และมาตรา ๑๓ และจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๖ ตามประมวล

กฎหมายอาญา มาตรา ๘๖, ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ

ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔, ๑๒ และมาตรา ๑๓ นับโทษของจำเลย

ที่ ๑ คดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อม.๒๑๑/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนก

คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาฟ้องแล้ว วินิจฉัย

ว่า คำฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายองค์ประกอบให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ

ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินอย่างไร กรณีถือว่าฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งสาระสำคัญ เป็นฟ้องที่ไม่ครบองค์ประกอบของความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ จึงเป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม และเป็นกรณีที่ไมอาจสั่งให้โจทก์แก้ฟ้องที่ขาดองค์ประกอบความผิดให้เป็นฟ้องที่ครบองค์ประกอบความผิดได้ จึงมีคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ส่วนข้อหาอื่นให้ประทับฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์พิเคราะห์อุทธรณ์ของโจทก์ และคำแก้อุทธรณ์ของจำเลยทั้งหก

แล้ว เห็นสมควรหยิบยกปัญหาข้อกฎหมายขึ้นวินิจฉัยเสียก่อนว่า โจทก์มีสิทธิอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือไม่ องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์โดยมติที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา เห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๙๕ วรรคสี่ บัญญัติว่า “ คำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ให้อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้ภายในสามสิบวัน

นับแต่วันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำพิพากษา” และ

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ บัญญัติว่า “คำพิพากษาของศาลให้อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้

ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา” การที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่ง

ทางการเมืองตรวจคำฟ้องโจทก์แล้ว มีคำสั่งไม่ประทับรับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๑๕๑ โดยให้เหตุผลว่าฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายองค์ประกอบความผิดให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ ถึง

ที่ ๓ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินอย่างไร ถือว่าฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยาย

โดยแจ้งชัดซึ่งสาระสำคัญและถือว่าเป็นฟ้องที่ไม่ครบองค์ประกอบความผิด จึงเป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วย

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่า

ด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม นั้น คำสั่ง

ไม่ประทับรับฟ้องเพราะเหตุว่าฟ้องขาดองค์ประกอบความผิดดังกล่าว มีผลเป็นการพิพากษายกฟ้องใน

ความผิดข้อหาดังกล่าว จึงเป็นการวินิจฉัยชี้ขาดคดีในรูปแบบของคำสั่งซึ่งมีผลเช่นเดียวกับคำพิพากษา

ตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๙๕ วรรคสี่ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่า

ด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ บัญญัติให้

คู่ความมีสิทธิยื่นอุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้ โจทก์จึงมีสิทธิอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งไม่ประทับรับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ต่อไปว่า โจทก์บรรยายฟ้องจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ หรือไม่ โจทก์อุทธรณ์ว่า โจทก์บรรยายฟ้องในข้อ ๑ หน้า ๒ ข้อ ๓.๒ หน้า ๙ ข้อ ๓.๓ หน้า ๑๑ และหน้า ๑๔ ว่า จำเลยที่ ๑ ในฐานะนายกรัฐมนตรีมีอำนาจอนุมัติเห็นชอบให้ส่วนราชการใช้เงินงบกลางในวงเงินเกิน ๑๐ ล้านบาท จึงเป็นผู้มีหน้าที่โดยตรงในการจัดการทรัพย์ คือ เงินงบกลางซึ่งเป็นงบประมาณแผ่นดิน จำเลยที่ ๑ ใช้ดุลพินิจปิดผันอำนาจสั่งอนุมัติให้ใช้เงินงบกลาง ๔๐ ล้านบาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในโครงการ ROADSHOW ที่จังหวัดหนองคายและจังหวัดนครราชสีมา ตามที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ร่วมกันกำหนดตัวจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ให้เป็นผู้รับจ้างไว้ล่วงหน้าโดยมิชอบด้วยกฎหมาย เป็นกรณีที่จำเลยที่ ๑ ได้อำนาจในฐานะผู้มีหน้าที่จัดการทรัพย์อันเป็นเงินงบกลางดังกล่าวไปใช้เกี่ยวกับการดำเนินโครงการ ROADSHOW โดยทุจริต เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีและสำนักงบประมาณ ฟ้องโจทก์จึงได้บรรยายโดยแจ้งชัดแล้วว่า จำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ

จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใด ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต อันเป็นการเสียหายแก่รัฐ จึงเป็นฟ้องที่
ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ แล้ว สำหรับจำเลยที่ ๒ และที่ ๓
โจทก์บรรยายฟ้องในข้อ ๑ หน้า ๓ ข้อ ๓.๔ หน้า ๑๘ และข้อ ๓.๕ หน้า ๒๐ ว่า จำเลยที่ ๒ ใน
ฐานะรองนายกรัฐมนตรีผู้กำกับดูแลสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี มีอำนาจอนุมัติสั่งจ้างในการดำเนินการ
โครงการ ROADSHOW โดยวิธีพิเศษ ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ.
๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติมข้อ ๖๖ และจำเลยที่ ๓ ในฐานะเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็น
ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการในสังกัดสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ จึงเป็นเจ้า
พนักงานผู้มีหน้าที่โดยตรงในการจัดการงบประมาณแผ่นดิน จำนวน ๒๔๐ ล้านบาท เพื่อนำมาใช้ในการ
การจัดทำโครงการ ROADSHOW แล้วจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ใช้อำนาจเกี่ยวกับการอนุมัติในหลักการและ
อนุมัติจัดจ้างจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ โดยจำเลยที่ ๓ ได้ลงนามเห็นชอบตามบันทึกของคณะกรรมการ
จัดจ้างโดยวิธีพิเศษ เห็นควรจ้างและลงนามในบันทึกเสนอจำเลยที่ ๒ ผู้มีอำนาจอนุมัติให้สั่งจ้างโดย
วิธีพิเศษ เพื่อขออนุมัติให้จ้างจำเลยที่ ๔ ที่จังหวัดหนองคายและจังหวัดนครราชสีมา และอนุมัติให้
จ้างจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ อีก ๑๐ จังหวัดที่เหลือ ซึ่งทั้ง ๒ กรณี จำเลยที่ ๒ ได้ใช้อำนาจอนุมัติตามที่
จำเลยที่ ๓ เสนอ อันเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดย

ชอบด้วยกฎหมายแก่จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ พ้องโจทก์ได้บรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งการกระทำทั้งหลายของ
จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ว่า เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใด ๆ ใช้อำนาจใน
ตำแหน่งโดยทุจริต อันเป็นการเสียหายแก่รัฐ ครอบงำประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๑๕๑ แล้ว อีกทั้งคำฟ้องย่อมรวมถึงเอกสารท้ายฟ้องและสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของ
คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งกฎหมายบัญญัติให้โจทก์ส่งสำนวนการ
ไต่สวนดังกล่าวต่อศาลเพื่อใช้เป็นหลักในการพิจารณา ตามพระราชบัญญัติประกอบ
รัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา
๖ วรรคสอง และมาตรา ๒๖ วรรคสอง ศาลย่อมต้องพิจารณาคำฟ้องโดยนำเอกสารท้ายฟ้องและ
สำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงดังกล่าวมาพิจารณาประกอบการพิจารณาคำฟ้องด้วย เห็นว่า ความผิด
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ บัญญัติว่า “ ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ
หรือรักษาทรัพย์สินใด ๆ ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต อันเป็นการเสียหายแก่รัฐ เทศบาล สุขาภิบาล
หรือเจ้าของทรัพย์สินนั้น ต้องระวางโทษ...” ดังนั้น การพิจารณาคำฟ้องของโจทก์ว่าครอบงำประกอบ
ความผิดหรือไม่ จำต้องพิจารณาเนื้อหาของคำฟ้องโดยรวมทั้งฉบับ และเมื่อพิจารณาคำฟ้องโจทก์ทั้ง

ฉบับแล้วได้ความว่า จำเลยที่ ๑ ในฐานะนายกรัฐมนตรีซึ่งมีอำนาจกำกับทั่วไปในการบริหารราชการแผ่นดิน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และมีอำนาจอนุมัติเห็นชอบกรณีส่วนราชการใช้เงินงบกลางในวงเงินเกิน ๑๐ ล้านบาท จำเลยที่ ๒ ในฐานะรองนายกรัฐมนตรีมีอำนาจสั่งอนุญาตหรืออนุมัติให้สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีหรือข้าราชการหรือผู้ปฏิบัติงานในส่วนสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีปฏิบัติราชการหรือดำเนินการใดๆได้ ตามกฎหมายโดยในการดำเนินโครงการ ROADSHOW จำเลยที่ ๒ มีอำนาจอนุมัติให้สั่งจ้าง ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติมข้อ ๖๖ และจำเลยที่ ๓ ในฐานะเลขาธิการนายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการในสังกัดสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี มีอำนาจหน้าที่ในการเผยแพร่ และประชาสัมพันธ์นโยบาย ยุทธศาสตร์ และผลงานรัฐบาล เสนอความเห็นเพื่อสั่งการของนายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี หรือตามที่นายกรัฐมนตรี หรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย และจำเลยที่ ๑ ต้องถือปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ซึ่งได้วางกรอบแนวทางปฏิบัติในการใช้จ่ายเงินงบประมาณไว้อย่างชัดเจนโดยจำเลยที่ ๑ ต้องพิจารณาในประการสำคัญว่าเป็นกรณี

มีความจำเป็นเร่งด่วนและเป็นกรณีที่ต้องรีบดำเนินการเพื่อมิให้เกิดความเสียหายต่อราชการหรือไม่

จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ มีหน้าที่ในการจัดการเงินงบประมาณแผ่นดินอันเป็นทรัพย์สินของสำนัก

เลขาธิการนายกรัฐมนตรีเพื่อนำไปดำเนินการจัดจ้างทำโครงการ ROADSHOW จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ มี

อำนาจหน้าที่กำหนดนโยบาย พิจารณาสั่งการ อนุมัติหรืออนุญาตเพื่อขับเคลื่อนนโยบายต่างๆของ

รัฐบาลที่แถลงไว้ต่อรัฐสภา ต้องระมัดระวังใช้จ่ายเงินงบประมาณแผ่นดินเพื่อการนั้นอย่างคุ้มค่าและมี

ประสิทธิภาพ จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ขอบที่จะตัดสินใจบนพื้นฐานของกฎหมายที่มีอยู่ อีกทั้งคำฟ้องของ

โจทก์ยังได้บรรยายถึงพฤติการณ์การกระทำความผิดของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ที่ได้เอาอำนาจใน

ตำแหน่งหน้าที่ราชการไปใช้โดยทุจริตอันเป็นองค์ประกอบความผิดข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๑๕๑ ด้วยว่า จำเลยที่ ๑ เป็นผู้สั่งการให้ดำเนินโครงการ ROADSHOW จำเลยที่ ๒ และที่ ๓

มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบโครงการดังกล่าวได้ร่วมกันประชุมเตรียมความพร้อมดำเนินโครงการ ซึ่ง

จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ รู้อยู่แล้วว่าสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรียังไม่ได้ดำเนินการตามขั้นตอนการ

จัดจ้างของทางราชการ จึงไม่อาจกำหนดตัวบุคคลใดให้เป็นผู้รับจ้างไว้ก่อนล่วงหน้าได้ โดยจำเลยที่ ๑

ถึงที่ ๓ รู้อยู่แล้วว่าในขั้นตอนดังกล่าวยังมิได้มีการคัดเลือกผู้เสนอราคา นอกจากนี้การขออนุมัติงบ

กลางเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายโครงการนี้ไม่เข้าเงื่อนไขความจำเป็นเร่งด่วนที่จำเลยที่ ๑ จะพิจารณาอนุมัติให้ใช้เงินงบกลางได้ แต่จำเลยที่ ๓ ลงนามในบันทึกเสนอของงบกลางต่อจำเลยที่ ๑ โดยมีจำเลยที่ ๒ พิจารณาแล้วลงนามผ่านเรื่องไปยังจำเลยที่ ๑ ต่อมาจำเลยที่ ๑ ใช้ดุลพินิจปิดผันอำนาจให้ต่างจากเงื่อนไขของกฎหมายและข้อเท็จจริงที่ปรากฏ สั่งอนุมัติงบกลางรายการดังกล่าวจำนวน ๔๐ ล้านบาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินโครงการที่จังหวัดหนองคายและจังหวัดนครราชสีมา ตามที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ได้ร่วมกันตั้งเรื่องเสนอมาโดยมิชอบหรือโดยทุจริต อันเป็นการฝ่าฝืนต่อมติคณะรัฐมนตรี โดยมีเจตนาร่วมกันเพื่อให้มีการนำเงินงบกลางอันเป็นงบประมาณแผ่นดินที่จำเลยที่ ๑ มีหน้าที่จัดการมาเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินโครงการตามที่ได้ตกลงร่วมกันให้จำเลยที่ ๔ เป็นผู้รับจ้างเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี และการที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ซึ่งมีหน้าที่ในการจัดการงบประมาณแผ่นดินอันเป็นทรัพย์สินของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีเพื่อนำไปดำเนินการจัดจ้างทำโครงการ ROADSHOW กลับร่วมกันใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริตโดยจำเลยที่ ๓ เห็นชอบและลงนามในบันทึกเสนอจำเลยที่ ๒ เพื่อขออนุมัติให้คณะกรรมการกำหนดราคากลางและราคากลางที่จัดทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายที่เคยอนุมัติให้ใช้ในการจัดการโครงการดังกล่าวที่จังหวัดหนองคายและจังหวัดนครราชสีมา พร้อมขออนุมัติให้จ้างจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ เป็นผู้จัดทำ

โครงการเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๐๐ ล้านบาท จำเลยที่ ๒ อนุมัติตามข้อเสนอตามที่มีการตกลงร่วมกัน
กำหนดให้จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ เป็นผู้รับจ้างไว้ล่วงหน้า ทั้งที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ รู้อยู่แล้วว่าการ
กำหนดตัวบุคคลไว้ล่วงหน้าเป็นเหตุให้ผู้อื่นไม่มีโอกาสเข้าทำการแข่งขันราคาอย่างเป็นธรรม อันเป็น
การกระทำโดยมีเจตนาทุจริตตั้งแต่ขั้นตอนริเริ่มโครงการ การอนุมัติโครงการ และการอนุมัติให้จัด
จ้าง อันเป็นการบรรยายฟ้องที่ยืนยันข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจจัด
การเงินงบกลางหรือเงินงบประมาณแผ่นดินแล้วร่วมกันใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริตอนุมัติให้มีการ
ใช้เงินงบประมาณแผ่นดินซึ่งอยู่ในอำนาจจัดการนั้นไปเป็นค่าใช้จ่ายจ้างจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ผู้ได้รับ
อนุมัติให้เป็นผู้ทำโครงการ ROADSHOW ด้วยการจัดจ้างโดยวิธีพิเศษตามที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓
ร่วมกันวางแผนกำหนดตัวผู้รับจ้างกันไว้ล่วงหน้ามาตั้งแต่ต้น ถือว่าฟ้องโจทก์ได้บรรยายโดยแจ้งชัดซึ่ง
สาระสำคัญเป็นฟ้องที่ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ จึงเป็น
ฟ้องที่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ประกอบพระราชบัญญัติ
ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐
มาตรา ๘ วรรคสาม อุทธรณ์ของโจทก์ในส่วนนี้ฟังขึ้น กรณีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยอุทธรณ์ข้ออื่นของโจทก์

(อม.๕๐)

- ๑๒ -

อีกเนื่องจากไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลง

จึงวินิจฉัย ให้ประทับรับฟ้องในข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ไว้

พิจารณาต่อไป.

นางกาญจนา ชัยคงดี

(อม.๒๗)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีชั้นอุทธรณ์

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ. ๓/๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ. /๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลฎีกา

วันที่ ๒๐ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง	คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ		โจทก์
	นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร	ที่ ๑	
	นายนิวัฒน์ธำรง บุญทรงไพศาล	ที่ ๒	
	นายสุรนนท์ เวชชาชีวะ	ที่ ๓	
	บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน)	ที่ ๔	
	บริษัทสยามสปอร์ต ซินดิเคท จำกัด (มหาชน)	ที่ ๕	
	นายระวิ โหลทอง	ที่ ๖	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย
การป้องกันและปราบปรามการทุจริต ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับ
การเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ (ชั้นไม่รับคำคู่ความ)

(อม.๕๐)

- ๒ -

โจทก์

อุทธรณ์คัดค้าน

คำสั่งศาลฎีกาแผนกคดีอาญา

ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ลงวันที่ ๙ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์ รับอุทธรณ์วันที่ ๒๐ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งหกตามประมวลกฎหมายอาญา ๘๖, ๑๕๑ และ ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔, ๑๒ และ ๑๓ นับโทษของจำเลยที่ ๑ คดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อม.๒๑๑/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาฟ้องแล้ว มีคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ วินิจฉัยว่า คำฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายองค์ประกอบให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินอย่างไร กรณีถือว่าฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งสาระสำคัญ และถือว่าเป็นฟ้องที่ไม่ครบ

องค์ประกอบของความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ จึงเป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วย
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบ
รัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘
วรรคสาม และเป็นกรณีที่ไม้อาจสั่งให้โจทก์แก้ฟ้องที่ขาดองค์ประกอบความผิดให้เป็นฟ้องที่ครบ
องค์ประกอบความผิดได้ ส่วนข้อหาอื่นให้ประทับรับฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

พิเคราะห์อุทธรณ์ของโจทก์ และคำแก้อุทธรณ์ของจำเลยทั้งหมดแล้ว เห็นสมควร
วินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายก่อนว่า โจทก์มีสิทธิอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือไม่
เห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๙๕ วรรคสี่ บัญญัติว่า คำพิพากษาของศาลฎีกา
แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ให้อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้ภายใน
สามสิบวันนับแต่วันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำพิพากษา และ
พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ บัญญัติว่า คำพิพากษาของศาลให้อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้
ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา เมื่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทาง

การเมืองมีคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ โดยวินิจฉัยว่าเป็นฟ้องที่ไม่ครบองค์ประกอบความผิด จึงเป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม ถือเป็นการวินิจฉัยในเนื้อหาแห่งการกระทำของจำเลยทั้งหกในข้อหานี้แล้วว่าไม่เป็นความผิด จึงเป็นการวินิจฉัยชี้ขาดคดีในรูปแบบของคำสั่งซึ่งมีผลเช่นเดียวกับคำพิพากษา โจทก์จึงมีสิทธิอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามบทบัญญัติดังกล่าวได้

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า โจทก์บรรยายฟ้องการกระทำของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ หรือไม่ โจทก์อุทธรณ์ว่า โจทก์บรรยายฟ้องแจ้งชัดถึงการกระทำทั้งหลายของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ แล้วว่าจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใดใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต อันเป็นการเสียหายแก่รัฐ เป็นฟ้องที่ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ กล่าวคือ สำหรับจำเลยที่ ๑ โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ ๑ มีอำนาจหน้าที่ในการบริหารราชการแผ่นดิน อำนาจกำกับทั่วไปซึ่งการบริหารราชการแผ่นดิน และอำนาจบังคับบัญชา

ข้าราชการฝ่ายบริหารทุกตำแหน่งซึ่งสังกัดกระทรวงทบวง กรม และส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่น
ที่มีฐานะเป็นกรม และจำเลยที่ ๑ ยังมีอำนาจในการอนุมัติเห็นชอบให้ส่วนราชการใช้เงินงบกลาง
ในวงเงินเกิน ๑๐ ล้านบาท จึงเป็นการบรรยายให้เห็นแล้วว่า จำเลยที่ ๑ มีหน้าที่โดยตรงในการจัด
การเงินงบกลางซึ่งเป็นงบประมาณแผ่นดิน ทั้งโจทก์ยังบรรยายต่อไปด้วยว่า จำเลยที่ ๑ ใช้ดุลพินิจ
บิดผันอำนาจสั่งอนุมัติงบกลาง ๔๐ ล้านบาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในโครงการ Roadshow ที่จังหวัด
หนองคายและจังหวัดนครราชสีมา ตามที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ร่วมกันตั้งเรื่องเสนอมาโดยมิชอบหรือ
โดยทุจริต จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ มีเจตนาร่วมกันนำเงินงบประมาณที่จำเลยที่ ๑ มีหน้าที่จัดการมาเป็น
ค่าใช้จ่ายในโครงการ ตามที่ตกลงร่วมกันให้จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ เป็นผู้รับจ้างล่วงหน้าโดยมิชอบด้วย
กฎหมาย จึงเป็นการบรรยายให้เห็นแล้วว่า จำเลยที่ ๑ เอาอำนาจในฐานะผู้มีหน้าที่จัดการเงินงบ
กลางไปใช้เกี่ยวกับการดำเนินโครงการ Roadshow โดยทุจริต เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่สำนัก
เลขาธิการนายกรัฐมนตรีและสำนักงบประมาณ สำหรับจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ โจทก์บรรยายฟ้องว่า
จำเลยที่ ๒ ในฐานะรองนายกรัฐมนตรี ผู้กำกับดูแลสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี มีอำนาจสั่ง
อนุญาตหรืออนุมัติให้สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติราชการหรือดำเนินการใด ๆ ได้ตาม
กฎหมาย ในการดำเนินโครงการ Roadshow โดยวิธีพิเศษมีอำนาจอนุมัติสั่งจ้างตามระเบียบ
สำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๖๖ และจำเลยที่ ๓ ใน

ฐานะเลขาธิการนายกรัฐมนตรี มีอำนาจหน้าที่ในการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์นโยบาย ยุทธศาสตร์ และผลงานของรัฐบาล เสนอความเห็นเพื่อการสั่งการนายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี เท่ากับโจทก์ บรรยายฟ้องแล้วว่า จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ซึ่งเป็นหัวหน้าส่วนราชการและผู้รับผิดชอบโครงการ เป็น เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่โดยตรงในการจัดการงบประมาณแผ่นดิน จำนวน ๒๔๐ ล้านบาท เพื่อนำมาใช้ ในการจัดทำโครงการ Roadshow และโจทก์ยังบรรยายต่อไปเกี่ยวกับการใช้อำนาจหน้าที่ของจำเลย ที่ ๒ และที่ ๓ ในการอนุมัติหลักการและอนุมัติให้มีการจัดจ้างจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ โดยจำเลยที่ ๓ เสนอขออนุมัติหลักการการจัดทำโครงการ Roadshow โดยวิธีพิเศษ และจำเลยที่ ๒ อนุมัติตาม เสนอ ด้วยเหตุผลที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ได้ร่วมกันกำหนดให้จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ เป็นผู้รับจ้างไว้ล่วงหน้า อันเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วย กฎหมายแก่จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ เห็นว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ บัญญัติว่า ผู้ใดเป็น เจ้าพนักงานมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการหรือรักษาทรัพย์สินใด ๆ ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต อันเป็นการ เสียหายแก่รัฐ เทศบาล สุขาภิบาลหรือเจ้าของทรัพย์สิน... ซึ่งการจะเป็นความผิดตามมาตรา นี้ ก็ ต่อเมื่อเจ้าพนักงานผู้กระทำความผิดมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการหรือรักษาทรัพย์สินใด ๆ และใช้อำนาจใน ตำแหน่งแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายจากตัวทรัพย์สินนั้น โดยมิได้อำนาจทรัพย์สินไป ไม่ใช่เพียงแต่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินเท่านั้น เมื่อพิจารณาจากฟ้องของโจทก์ในส่วนที่ว่า จำเลย

ที่ ๑ มีอำนาจหน้าที่ในการบริหารราชการแผ่นดิน อำนาจกำกับทั่วไปซึ่งการบริหารราชการแผ่นดิน และอำนาจบังคับบัญชาข้าราชการฝ่ายบริหารทุกตำแหน่งซึ่งสังกัดกระทรวงทบวง กรม และส่วน ราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเป็นกรม และยังมีอำนาจในการอนุมัติเห็นชอบให้ส่วนราชการใช้ เงินกลางในวงเงินเกิน ๑๐ ล้านบาท และจำเลยที่ ๒ ในฐานะรองนายกรัฐมนตรี ผู้กำกับดูแล สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี มีอำนาจอนุมัติสั่งจ้างในการดำเนินการโครงการ Roadshow โดยวิธี พิเศษตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๖๖ และจำเลยที่ ๓ ในฐานะเลขาธิการนายกรัฐมนตรี มีอำนาจหน้าที่ในการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ นโยบาย ยุทธศาสตร์ และผลงานของรัฐบาล เสนอความเห็นเพื่อการสั่งการนายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรีแล้ว โจทก์เพียงแต่บรรยายให้เห็นอำนาจหน้าที่กำกับดูแลโดยทั่วไปที่กฎหมาย กำหนดไว้สำหรับจำเลยทั้งสามเท่านั้น โดยไม่ได้บรรยายฟ้องกล่าวถึงหน้าที่โดยตรงหรือโดย เฉพาะเจาะจงของจำเลยทั้งสามว่า เป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการหรือรักษาทรัพย์สินใด ๆ อย่างไร ส่วนที่โจทก์บรรยายต่อไปว่า จำเลยที่ ๑ ใช้ดุลพินิจบิดผันอำนาจสั่งอนุมัติงบกลาง ๔๐ ล้าน บาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในโครงการ Roadshow ที่จังหวัดหนองคายและจังหวัดนครราชสีมา ตามที่ จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ร่วมกันตั้งเรื่องเสนอมาโดยมิชอบหรือโดยทุจริต จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ มีเจตนา ร่วมกันนำเงินงบประมาณที่จำเลยที่ ๑ มีหน้าที่จัดการมาเป็นค่าใช้จ่ายในโครงการ ตามที่ตกลง

ร่วมกันให้จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ เป็นผู้รับจ้างล่วงหน้าโดยมิชอบด้วยกฎหมาย และบรรยายเกี่ยวกับการใช้อำนาจหน้าที่ของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ในการอนุมัติหลักการและอนุมัติให้มีการจัดจ้างจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ โดยจำเลยที่ ๓ เสนอขออนุมัติหลักการการจัดทำโครงการ Roadshow โดยวิธีพิเศษ และจำเลยที่ ๒ อนุมัติตามเสนอ ด้วยเหตุผลที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ได้ร่วมกันกำหนดให้จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ เป็นผู้รับจ้างไว้ล่วงหน้า อันเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายแก่จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ เป็นการบรรยายถึงพฤติการณ์ในการกระทำของจำเลยทั้งสามที่เกี่ยวกับการงบประมาณเท่านั้น ไม่ใช่การบรรยายถึงหน้าที่ของจำเลยทั้งสามในฐานะเป็นเจ้าพนักงานว่ามีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการหรือรักษาทรัพย์สินใด ๆ อย่างใด เช่นกัน ฟ้องโจทก์จึงไม่ครบองค์ประกอบของความผิดตามมาตรา ๑๕๑

ส่วนที่โจทก์อุทธรณ์ว่า ศาลต้องนำเอกสารท้ายฟ้องและสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มาพิจารณาประกอบคำฟ้องด้วยนั้น เห็นว่า ในการฟ้องคดีโจทก์มีหน้าที่ต้องบรรยายฟ้องให้ครบองค์ประกอบความผิดอันเป็นสาระสำคัญในข้อหาความผิดนั้น ๆ เสียก่อน สำหรับเอกสารท้ายฟ้องนั้น แม้เป็นส่วนหนึ่งของคำฟ้องก็เป็นเพียงส่วนแสดงข้อเท็จจริงและรายละเอียดในคำฟ้องให้ชัดเจนยิ่งขึ้นเท่านั้น ไม่อาจนำเอกสารท้ายฟ้องมาพิจารณาประกอบกับคำฟ้องเพื่อให้คำฟ้องที่ไม่ครบองค์ประกอบความผิดกลับกลายเป็นคำฟ้องที่ครบองค์ประกอบความผิดขึ้นมาได้ ส่วนสำนวนการ

ไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. แม้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง มาตรา ๒๖ วรรคสอง บัญญัติว่า “.. ภายใต้บังคับมาตรา ๒๗ ในวันยื่นฟ้องให้จำเลยมาหรือคุมตัวมาศาล และให้โจทก์ส่งสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะผู้ไต่สวนอิสระ แล้วแต่กรณี พร้อมสำเนาอิเล็กทรอนิกส์ ต่อศาลเพื่อใช้เป็นหลักในการพิจารณาและรวมไว้ในสำนวน ทั้งนี้ ศาลอาจไต่สวนหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเพิ่มเติมได้ตามที่เห็นสมควร...” เห็นได้ว่ากฎหมายให้โจทก์ส่งสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ต่อศาลเพื่อใช้เป็นหลักในการพิจารณา ซึ่งเป็นไปเพื่อให้ศาลทราบแนวทางของคดี และความสะดวกแก่การพิจารณาคดี ทำให้การพิจารณาคดีเป็นไปด้วยความรวดเร็ว หากใช่เป็นการยกเว้นหน้าที่ของโจทก์ที่ต้องบรรยายฟ้องให้ครบองค์ประกอบของความผิดตามบทบัญญัติของกฎหมายที่ขอให้ลงโทษจำเลยไม่ เมื่อโจทก์บรรยายฟ้องไม่ครบองค์ประกอบความผิดแล้วไม่อาจอ้างให้ศาลพิจารณาเอกสารท้ายฟ้องและสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ประกอบ เพื่อให้ฟ้องของโจทก์ครบองค์ประกอบความผิดได้ ฟ้องโจทก์จึงเป็นฟ้องที่ไม่ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

(อม.๕๐)

- ๑๐ -

พ.ศ.๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรยศสาม ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำสั่ง

ไม่ประทับฟ้องในข้อหานี้ชอบแล้ว อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น

วินิจฉัยยืน.

นายสมเกียรติ ตั้งสกุล

(อม.๓๑/๑)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีชั้นอุทธรณ์

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ. ๓/๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ. /๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลฎีกา

วันที่ ๒๐ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง	คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ		โจทก์
	นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร	ที่ ๑	
	นายนิวัฒน์ธำรง บุญทรงไพศาล	ที่ ๒	
	นายสุรนนท์ เวชชาชีวะ	ที่ ๓	
	บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน)	ที่ ๔	
	บริษัทสยามสปอร์ต ซินดิเคท จำกัด (มหาชน)	ที่ ๕	
	นายระวี โหลทอง	ที่ ๖	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย
การป้องกันและปราบปรามการทุจริต ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับ
การเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ (ชั้นไม่รับคำคู่ความ)

- ๒ -

โจทก์	อุทธรณ์คัดค้าน	คำสั่งศาลฎีกาแผนกคดีอาญา
ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง	ลงวันที่ ๙ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕	
องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์	รับวันที่ ๒๐ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕	

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งหกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖, ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔, ๑๒ และมาตรา ๑๓ นับโทษของจำเลยที่ ๑ คดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อม.๒๑๑/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาฟ้องแล้ว มีคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ วินิจฉัยว่า คำฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายองค์ประกอบให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินอย่างไร กรณีถือว่าฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งสาระสำคัญ เป็นฟ้องที่ไม่ครบองค์ประกอบของความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ จึงเป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธี

พิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม และเป็นกรณีที่
ไม่อาจสั่งให้โจทก์แก้ฟ้องที่ขาดองค์ประกอบความผิดให้เป็นฟ้องที่ครบองค์ประกอบความผิดได้
ส่วนข้อหาอื่นให้ประทับรับฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์พิเคราะห์อุทธรณ์ของโจทก์ และคำแก้อุทธรณ์ของจำเลย

ทั้งหกแล้ว เห็นสมควรหยิบยกปัญหาข้อกฎหมายขึ้นวินิจฉัยเสียก่อนว่า โจทก์มีสิทธิอุทธรณ์ได้แย้ง
คำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของ
ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือไม่ องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์โดยมติที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา เห็นว่า
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๙๕ วรรคสี่ บัญญัติว่า คำพิพากษาของศาลฎีกาแผนก
คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ให้อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้ภายในสามสิบวัน
นับแต่วันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำพิพากษา และ
พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ บัญญัติว่า คำพิพากษาของศาลให้อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้
ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา การที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทาง
การเมืองตรวจฟ้องโจทก์แล้วมีคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑
โดยให้เหตุผลว่าฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายองค์ประกอบความผิดให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓

- ๔ -

เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินอย่างไร กรณีถือว่าฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยาย
โดยแจ้งชัดซึ่งสาระสำคัญ เป็นฟ้องที่ไม่ครบองค์ประกอบความผิด จึงเป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วยประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ
ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม นั้น
คำสั่งไม่ประทับฟ้องเพราะเหตุว่าฟ้องขาดองค์ประกอบความผิดดังกล่าว เป็นคำสั่งที่เป็นการวินิจฉัย
ในเนื้อหาแห่งการกระทำของจำเลยทั้งหกตามที่โจทก์บรรยายในฟ้องข้อหานี้แล้วว่าไม่เป็นความผิด
จึงเป็นการวินิจฉัยชี้ขาดคดีในรูปแบบของคำสั่งซึ่งมีผลเช่นเดียวกับคำพิพากษา ตามที่รัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๙๕ วรรคสี่ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณา
คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ บัญญัติให้คู่ความมีสิทธิยื่น
อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้ โจทก์จึงมีสิทธิอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
ได้

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์เพียงประการเดียวว่า โจทก์บรรยายฟ้อง
จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ หรือไม่
โจทก์อุทธรณ์ว่า โจทก์บรรยายฟ้องข้อ ๑ หน้า ๒ ข้อ ๓.๒ หน้า ๙ และข้อ ๓.๓ หน้า ๑๑ และ ๑๔
ว่า จำเลยที่ ๑ ในฐานะนายกรัฐมนตรีมีอำนาจอนุมัติเห็นชอบให้ส่วนราชการใช้เงินงบกลางในวงเงิน

เกิน ๑๐ ล้านบาท จึงเป็นผู้มีหน้าที่โดยตรงในการจัดการทรัพย์สิน คือ เงินงบกลางซึ่งเป็นงบประมาณแผ่นดิน จำเลยที่ ๑ ใช้ดุลพินิจปิดผนึกอำนาจสั่งอนุมัติให้ใช้เงินงบกลาง ๔๐ ล้านบาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในโครงการ ROADSHOW ที่จังหวัดหนองคายและจังหวัดนครราชสีมา ตามที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ร่วมกันกำหนดตัวจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ให้เป็นผู้รับจ้างไว้ล่วงหน้าโดยมิชอบด้วยกฎหมาย เป็นกรณีที่จำเลยที่ ๑ ได้อำนาจในฐานะผู้มีหน้าที่จัดการทรัพย์สินอันเป็นเงินงบกลางดังกล่าวไปใช้เกี่ยวกับการดำเนินโครงการ ROADSHOW โดยทุจริต เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีและสำนักงบประมาณ พ้องโจทก์จึงได้บรรยายโดยแจ้งชัดว่าจำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใดใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต อันเป็นการเสียหายแก่รัฐ จึงเป็นฟ้องที่ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ แล้วสำหรับจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ โจทก์บรรยายฟ้องข้อ ๑ หน้า ๓ ข้อ ๓.๔ หน้า ๑๘ และข้อ ๓.๕ หน้า ๒๐ ว่า จำเลยที่ ๒ ในฐานะรองนายกรัฐมนตรีผู้กำกับดูแลสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี มีอำนาจอนุมัติสั่งจ้างในการดำเนินการโครงการ ROADSHOW โดยวิธีพิเศษตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๖๖ และจำเลยที่ ๓ ในฐานะเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการในสังกัดสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ จึงเป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่โดยตรงในการจัดการงบประมาณแผ่นดิน จำนวน ๒๔๐ ล้านบาท เพื่อนำมาใช้ในการจัดทำโครงการ ROADSHOW แล้วจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ใช้อำนาจ

เกี่ยวกับการอนุมัติในหลักการและอนุมัติจัดจ้างจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ โดยจำเลยที่ ๓ ได้ลงนามเห็นชอบตามบันทึกของคณะกรรมการจัดจ้างโดยวิธีพิเศษเห็นควรจ้าง และลงนามในบันทึกเสนอจำเลยที่ ๒ ผู้มีอำนาจอนุมัติให้ส่งจ้างโดยวิธีพิเศษ เพื่อขออนุมัติให้จ้างจำเลยที่ ๔ ที่จังหวัดหนองคาย และจังหวัดนครราชสีมา และอนุมัติให้จ้างจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ อีก ๑๐ จังหวัดที่เหลือ ซึ่งทั้ง ๒ กรณี จำเลยที่ ๒ ได้ใช้อำนาจอนุมัติตามที่จำเลยที่ ๓ เสนอ อันเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายแก่จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ฟ้องโจทก์ได้บรรยายโดยแจ้งชัดถึงการกระทำทั้งหลายของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ว่า เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใดๆ โดยใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต อันเป็นการเสียหายแก่รัฐ ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ แล้ว อีกทั้งคำฟ้องย่อมรวมถึงเอกสารท้ายฟ้องและสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ซึ่งกฎหมายบัญญัติให้โจทก์ส่งสำนวนการไต่สวนดังกล่าวต่อศาลเพื่อใช้เป็นหลักในการพิจารณา ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ.๒๕๖๐ มาตรา ๖ วรรคสองและมาตรา ๒๖ วรรคสอง ศาลย่อมต้องพิจารณาคำฟ้องโดยนำเอกสารท้ายฟ้องและสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงดังกล่าวมาพิจารณาประกอบการพิจารณาคำฟ้องด้วยนั้น เห็นว่า ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ เจ้าพนักงานผู้กระทำความผิดมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใดๆ แล้วใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริตแสวงหา

ประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายจากตัวทรัพย์สินนั้นโดยมิได้เอาทรัพย์สินไป มิใช่เพียงแต่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับตัวทรัพย์สินเท่านั้น ฟ้องโจทก์คงบรรยายขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๑ ในฐานะนายกรัฐมนตรีซึ่งมีอำนาจกำกับทั่วไปซึ่งการบริหารราชการแผ่นดิน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และเป็นผู้มีอำนาจอนุมัติเห็นชอบให้ส่วนราชการใช้เงินงบกลางในวงเงินเกิน ๑๐ ล้านบาท สำหรับจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ โจทก์บรรยายฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๒ ในฐานะรองนายกรัฐมนตรีผู้ที่มีอำนาจสั่งอนุญาตหรืออนุมัติให้สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีหรือข้าราชการหรือผู้ปฏิบัติงานในส่วนสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีปฏิบัติราชการได้ตามกฎหมาย มีอำนาจอนุมัติให้สั่งจ้างตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๖๖ กับบรรยายฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๓ ในฐานะเลขาธิการนายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการในสังกัดสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี รับผิดชอบในการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี มีอำนาจหน้าที่ในการเผยแพร่ และประชาสัมพันธ์นโยบาย ยุทธศาสตร์ และผลงานรัฐบาล เสนอความเห็นเพื่อสั่งการของนายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีหรือตามที่นายกรัฐมนตรี หรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย เห็นได้ว่าสถานะความเป็นเจ้าพนักงานของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ตามที่โจทก์บรรยายในฟ้องนั้นไม่ได้เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใดๆ ส่วนที่โจทก์อุทธรณ์ว่า ศาลต้องนำเอกสารท้ายฟ้องและสำนวนการไต่

สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มาพิจารณาประกอบคำฟ้องด้วยนั้น เห็นว่า เมื่อพิจารณาเอกสารท้ายฟ้องของโจทก์ ไม่ปรากฏข้อสาระสำคัญอื่นนอกเหนือไปจากที่โจทก์ได้บรรยายในคำฟ้อง คงมีเพียงรายละเอียดข้อเท็จจริงเกี่ยวกับที่มาและความจำเป็นของโครงการ ROADSHOW ขั้นตอนการดำเนินโครงการ อำนาจหน้าที่ของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ การแต่งตั้งรวมทั้งการดำเนินการของคณะกรรมการต่างๆ ในโครงการ การพิจารณาของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงอย่างเดียวกับที่บรรยายในคำฟ้อง ถึงแม้ว่าเอกสารท้ายฟ้องมาพิจารณาประกอบคำฟ้อง ก็ไม่ทำให้ฟ้องของโจทก์ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ สำหรับสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้น ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๖ วรรคสอง บัญญัติว่า “ภายใต้บังคับมาตรา ๒๗ ในวันยื่นฟ้องให้จำเลยมาหรือคุมตัวมาศาล และให้โจทก์ส่งสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะผู้ไต่สวนอิสระแล้วแต่กรณี พร้อมสำเนาอิเล็กทรอนิกส์ต่อศาลเพื่อใช้เป็นหลักในการพิจารณาและรวมไว้ในสำนวน ทั้งนี้ศาลอาจไต่สวนหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเพิ่มเติมได้ตามที่เห็นสมควร” โดยในมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่งยังคงบัญญัติให้เป็นหน้าที่โจทก์ต้องบรรยายฟ้องให้มีข้อความตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๕๘ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แสดงให้เห็นว่าสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นเอกสารอีกส่วนหนึ่งแยกต่างหากจากคำฟ้องของโจทก์ และให้ศาลใช้เพื่อเป็นหลักในการพิจารณาไต่สวนหาข้อเท็จจริง

เพิ่มเติมได้ตามที่เห็นสมควรต่อไป จึงเป็นกระบวนการพิจารณาอีกชั้นหนึ่งแตกต่างหากจากการพิจารณา
ตรวจรับคำฟ้อง ในชั้นนี้จึงไม่อาจนำสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มาพิจารณาร่วมกับ
คำฟ้องของโจทก์ได้ ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำสั่งไม่ประทับฟ้อง
ในข้อหานี้มานานนั้นชอบแล้ว อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น

จึงวินิจฉัยยืน.

นายชลิต กฐินะสมิต

(อม.๓๑/๑)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีชั้นอุทธรณ์

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ. ๓/๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ. /๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลฎีกา

วันที่ ๒๐ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง	คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ		โจทก์
	นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร	ที่ ๑	
	นายนิวัฒน์ธำรง บุญทรงไพศาล	ที่ ๒	
	นายสุรนนท์ เวชชาชีวะ	ที่ ๓	
	บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน)	ที่ ๔	
	บริษัทสยามสปอร์ต ซินดิเคท จำกัด (มหาชน)	ที่ ๕	
	นายระวี โหลทอง	ที่ ๖	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ
ป้องกันและปราบปรามการทุจริต ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการ
เสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ (ชั้นไม่รับคำคู่ความ)

โจทก์	อุทธรณ์คัดค้าน	คำสั่งศาลฎีกาแผนกคดีอาญา
ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง	ลงวันที่ ๙ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕	
ศาลฎีกา	รับวันที่ ๒๐ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕	

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒ และมาตรา ๑๓ และจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๖ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖, ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔, ๑๒ และมาตรา ๑๓ นับโทษของจำเลยที่ ๑ ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อม.๒๑๑/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาคำฟ้องแล้ว วินิจฉัยว่า คำฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายองค์ประกอบให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์อย่างไร โดยคงบรรยายฟ้องเพียงว่า จำเลยที่ ๑ มีอำนาจหน้าที่ในการกำกับทั่วไปซึ่งการบริหารราชการแผ่นดิน และมีอำนาจอนุมัติเห็นชอบกรณีส่วนราชการขอใช้เงินบกลางในวงเงินเกิน ๑๐ ล้านบาท จำเลยที่ ๒ มีอำนาจหน้าที่ในการบริหารราชการแผ่นดินร่วมกับรัฐมนตรีอื่น สั่งอนุญาตหรืออนุมัติให้สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีปฏิบัติราชการหรือดำเนินการใด ๆ ได้ตามกฎหมาย และมีอำนาจอนุมัติให้สั่งจ้างตามนัยระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และจำเลยที่ ๓ มีอำนาจหน้าที่ในการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์นโยบาย ยุทธศาสตร์ และผลงานของรัฐบาล เสนอความเห็นเพื่อสั่งการของนายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีเท่านั้น ที่โจทก์บรรยายฟ้องข้อ ๓.๓ (หน้า ๑๑) ว่า จำเลยที่ ๑ ในฐานะนายกรัฐมนตรีซึ่งมีอำนาจอนุมัติงบกลางกรณีวงเงินเกิน ๑๐ ล้านบาท ตามที่ส่วนราชการเสนอขอใช้เงินงบกลาง นอกเหนือจากที่ได้รับจัดสรรหรือได้รับจัดสรรไม่เพียงพอ อันเป็นหน้าที่ของจำเลยที่ ๑ ในการจัดการเงินงบประมาณอันเป็นทรัพย์สินของแผ่นดิน และฟ้องข้อ ๓.๔ กับข้อ ๓.๕ (หน้า ๑๘ และหน้า ๒๐) ว่า จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ มีหน้าที่ในการจัดการเงินงบประมาณแผ่นดินอันเป็นทรัพย์สินของสำนัก

เลขาธิการนายกรัฐมนตรี เพื่อนำไปดำเนินการจัดทำโครงการ Roadshow แต่กลับร่วมกันใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต อันเป็นการเสียหายแก่รัฐและสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีนั้น ก็เป็นการเจาะจงว่าจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ มีส่วนเกี่ยวข้องเพียงเป็นผู้อนุมัติงบกลางหรืองบประมาณเท่านั้น ไม่มีหน้าที่โดยตรงในการซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใด ๆ คำฟ้องโจทก์จึงไม่ชัดเจนว่าโจทก์ประสงค์จะเอาผิดและให้ลงโทษจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เพราะจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ได้ใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่ราชการนั้นไปใช้หรือไม่ และในลักษณะใดแน่ กรณีถือว่าฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งสาระสำคัญ และถือว่าเป็นคำฟ้องที่ไม่ครบองค์ประกอบของความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ จึงเป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม แม้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๖ วรรคสาม และข้อกำหนดเกี่ยวกับการดำเนินคดีของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๒ ข้อ ๑๗ กำหนดว่า หากองค์คณะผู้พิพากษาเห็นว่าฟ้องไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ศาลมีอำนาจสั่งให้โจทก์แก้ฟ้องให้ถูกต้องได้นั้น แต่กรณีนี้เป็นกรณีที่คำฟ้องไม่ครบองค์ประกอบของความผิด ทั้งจำเลยที่ ๓ ได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัยในปัญหาดังกล่าว กรณีจึงไม่อาจให้โจทก์แก้ฟ้องที่

ขาดองค์ประกอบของความผิดให้เป็นฟ้องที่ครบองค์ประกอบของความผิดได้ จึงมีคำสั่งไม่ประทับฟ้อง
ข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ส่วนข้อหาอื่นให้ประทับรับฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

พิเคราะห์อุทธรณ์ของโจทก์และคำแก้อุทธรณ์ของจำเลยทั้งหกแล้ว เห็นสมควรยก
ปัญหาข้อกฎหมายขึ้นวินิจฉัยเสียก่อนว่า โจทก์มีสิทธิอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ หรือไม่ องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์โดยมติที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา
เห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๙๕ วรรคสี่ บัญญัติว่า คำพิพากษาของศาลฎีกา
แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ให้อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้ภายในสามสิบ
วันนับแต่วันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำพิพากษา และ
พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ.
๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ บัญญัติว่า คำพิพากษาของศาลให้อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้ภายใน
สามสิบวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา การที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
ตรวจฟ้องโจทก์แล้วมีคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ โดยให้
เหตุผลว่าฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายองค์ประกอบของความผิดให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นเจ้า
พนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์อย่างไร กรณีถือว่าฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายโดยแจ้ง

ชัดซึ่งสาระสำคัญและถือว่าเป็นฟ้องที่ไม่ครบองค์ประกอบของความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ จึงเป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม นั้น คำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ เพราะเหตุว่าฟ้องขาดองค์ประกอบของความผิดดังกล่าวมีผลเป็นการพิพากษายกฟ้องในความผิดข้อหาดังกล่าว จึงเป็นการวินิจฉัยชี้ขาดคดีในรูปแบบของคำสั่งซึ่งมีผลเช่นเดียวกับคำพิพากษาตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๙๕ วรรคสี่ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ บัญญัติให้คู่ความมีสิทธิยื่นอุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้ โจทก์จึงมีสิทธิอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ได้

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์เพียงประการเดียวว่า โจทก์บรรยายฟ้อง จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ครบองค์ประกอบของความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ หรือไม่ โจทก์อุทธรณ์ว่า โจทก์บรรยายฟ้องข้อ ๑ หน้า ๒ ข้อ ๓.๒ หน้า ๙ และข้อ ๓.๓ หน้า ๑๑ และหน้า ๑๔ ว่า จำเลยที่ ๑ ในฐานะนายกรัฐมนตรีมีอำนาจอนุมัติเห็นชอบให้ส่วนราชการใช้เงินงบกลางในวงเงิน ๑๐ ล้านบาท จึงเป็นผู้มีหน้าที่โดยตรงในการจัดการทรัพย์สิน คือ เงินงบกลางซึ่งเป็นงบประมาณ

แผ่นดิน จำเลยที่ ๑ ใช้ดุลพินิจปิดผันอำนาจสั่งอนุมัติให้ใช้เงินงบกลาง ๔๐ ล้านบาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินโครงการ Roadshow ที่จังหวัดหนองคายและจังหวัดนครราชสีมา ตามที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ร่วมกันตั้งเรื่องเสนอมาโดยมิชอบหรือโดยทุจริต ซึ่งจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ร่วมกันกำหนดตัวจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ให้เป็นผู้รับจ้างจัดทำโครงการ Roadshow ว่างล่วงหน้าโดยมิชอบด้วยกฎหมาย เป็นกรณีที่จำเลยที่ ๑ใช้อำนาจในฐานะผู้มีหน้าที่จัดการทรัพย์สินอันเป็นเงินงบกลางดังกล่าวโดยทุจริต เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีและสำนักงานงบประมาณ ฟ้องโจทก์จึงได้บรรยายโดยแจ้งชัดถึงการกระทำทั้งหลายของจำเลยที่ ๑ แล้วว่า จำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำจัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใดใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต อันเป็นการเสียหายแก่รัฐ จึงเป็นคำฟ้องที่ครบองค์ประกอบของความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ แล้ว สำหรับจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ โจทก์บรรยายฟ้องข้อ ๑ หน้า ๓ ข้อ ๓.๔ หน้า ๑๘ และข้อ ๓.๕ หน้า ๒๐ ว่า จำเลยที่ ๒ ในฐานะรองนายกรัฐมนตรีผู้กำกับดูแลสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีมีอำนาจอนุมัติสั่งจ้างในการดำเนินโครงการ Roadshow โดยวิธีพิเศษตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๖๖ และจำเลยที่ ๓ ในฐานะเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการในสังกัดสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่โดยตรงในการจัดการทรัพย์สิน คือ งบประมาณแผ่นดิน จำนวน ๒๔๐ ล้านบาท เพื่อนำมาใช้ในการจัดทำ

โครงการ Roadshow แล้วจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ใช้อำนาจเกี่ยวกับการอนุมัติในหลักการและอนุมัติให้มีการจัดจ้างจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ โดยจำเลยที่ ๓ ได้ลงนามเห็นชอบตามบันทึกของคณะกรรมการจัดจ้างโดยวิธีพิเศษ เห็นควรจ้าง และลงนามในบันทึกเสนอจำเลยที่ ๒ ผู้มีอำนาจอนุมัติให้สั่งจ้างโดยวิธีพิเศษเพื่อขออนุมัติให้จ้างจำเลยที่ ๔ ที่จังหวัดหนองคายและจังหวัดนครราชสีมา และอนุมัติให้จ้างจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ อีก ๑๐ จังหวัด ที่เหลือ ซึ่งทั้งสองกรณี จำเลยที่ ๒ ใช้อำนาจอนุมัติตามที่จำเลยที่ ๓ เสนอ อันเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายแก่จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่รัฐและสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี เป็นเงินงบประมาณจำนวน ๒๔๐ ล้านบาท ฟ้องโจทก์ได้บรรยายโดยแจ้งชัดถึงการกระทำทั้งหลายของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ว่า เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใด ๆ ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต อันเป็นการเสียหายแก่รัฐ ครอบงำประกอบของความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๕๑ แล้ว อีกทั้งคำฟ้องย่อมรวมถึงเอกสารท้ายฟ้องและสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งกฎหมายบัญญัติให้โจทก์ส่งสำนวนการไต่สวนดังกล่าวต่อศาลเพื่อใช้เป็นหลักในการพิจารณาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ.๒๕๖๐ มาตรา ๖ วรรคสอง และมาตรา ๒๖ วรรคสอง ศาลย่อมต้องพิจารณาคำฟ้องโดยนำเอกสารท้ายฟ้องและสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง

ดังกล่าวมาประกอบการพิจารณาคำฟ้องด้วย นั้น เห็นว่า ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ เจ้าพนักงานผู้กระทำความผิดต้องมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใด ๆ แล้วใช้อำนาจในตำแหน่ง โดยทุจริตแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายจากตัวทรัพย์สินนั้นโดยมิได้อำนาจทรัพย์สินไป มิใช่ เพียงแต่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับตัวทรัพย์สินนั้นเท่านั้น คำฟ้องโจทก์คงบรรยายขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๑ ในฐานะนายกรัฐมนตรีซึ่งมีอำนาจกำกับทั่วไปซึ่งการบริหารราชการแผ่นดิน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และเป็นผู้มีอำนาจอนุมัติเห็นชอบให้ส่วนราชการใช้เงินงบกลางในวงเงินเกิน ๑๐ ล้านบาท สำหรับจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ โจทก์บรรยายฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๒ ในฐานะรองนายกรัฐมนตรีซึ่งมีอำนาจสั่งอนุญาตหรืออนุมัติให้สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีหรือข้าราชการหรือผู้ปฏิบัติงานในส่วนสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีปฏิบัติราชการได้ตามกฎหมาย มีอำนาจอนุมัติให้สั่งจ้างตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๖๖ กับบรรยายฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๓ ในฐานะเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการในสังกัดสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี รับผิดชอบในการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี มีอำนาจหน้าที่ในการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์นโยบาย ยุทธศาสตร์ และผลงานรัฐบาล เสนอความเห็นเพื่อสั่งการของนายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสำนัก

เลขาธิการนายกรัฐมนตรีหรือตามที่นายกรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย เห็นได้ว่าสถานะความเป็นเจ้าพนักงานของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ตามที่โจทก์บรรยายฟ้องนั้นไม่ได้เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใด ๆ ส่วนที่โจทก์อุทธรณ์ว่า ศาลต้องนำเอกสารท้ายฟ้องและสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มาพิจารณาประกอบคำฟ้องด้วยนั้น เห็นว่า การพิจารณาว่าคำฟ้องโจทก์ครบองค์ประกอบของความผิดหรือไม่ ต้องพิจารณาจากคำฟ้องโจทก์เท่านั้น ส่วนเอกสารท้ายฟ้องแม้เป็นส่วนหนึ่งของคำฟ้องก็เป็นเพียงส่วนแสดงข้อเท็จจริงและรายละเอียดเท่านั้น ไม่อาจนำเอกสารท้ายฟ้องมาพิจารณาประกอบคำฟ้องเพื่อให้ฟ้องที่ขาดองค์ประกอบของความผิดเป็นฟ้องที่ครบองค์ประกอบของความผิด สำหรับสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖ วรรคสอง บัญญัติว่า การพิจารณาของศาลต้องเป็นไปโดยรวดเร็วตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ และข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา ทั้งนี้ โดยนำสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือของคณะผู้ไต่สวนอิสระ แล้วแต่กรณี เป็นหลักในการพิจารณา และเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ให้ศาลมีอำนาจไต่สวนหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเพิ่มเติมได้ และมาตรา ๒๖ วรรคสอง บัญญัติว่า ภายใต้บังคับมาตรา ๒๗ ในวันยื่นฟ้องให้จำเลยมาหรือคุมตัวมาศาล และให้โจทก์ส่งสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะผู้ไต่สวนอิสระ แล้วแต่กรณี

พร้อมสำเนาอิเล็กทรอนิกส์ต่อศาลเพื่อใช้เป็นหลักในการพิจารณาและรวมไว้ในสำนวน ทั้งนี้ ศาลอาจ
ได้สวนหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเพิ่มเติมได้ตามที่เห็นสมควร ส่วนคำฟ้อง มาตรา ๒๖
วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ฟ้องต้องทำเป็นหนังสือและมีข้อความตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๕๘ แห่ง
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มีข้อความที่เป็นการกล่าวหาเกี่ยวกับการทุจริตต่อหน้าที่หรือ
จงใจปฏิบัติหน้าที่หรือใช้อำนาจขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย และต้องระบุพฤติการณ์ที่
กล่าวหาว่ากระทำความผิด พร้อมทั้งชี้ช่องพยานหลักฐานให้ชัดเจนเพียงพอที่จะดำเนินกระบวนการ
พิจารณาได้สวนข้อเท็จจริงต่อไปได้ แสดงว่าสำนวนการได้สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นเอกสาร
อีกส่วนหนึ่งแยกต่างหากจากคำฟ้องของโจทก์ และให้ศาลใช้เพื่อเป็นหลักในการพิจารณาได้สวนหา
ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมได้ตามที่เห็นสมควรต่อไป จึงเป็นกระบวนการพิจารณาอีกชั้นหนึ่งแยกต่างหากจากการ
พิจารณาตรวจรับคำฟ้อง ในชั้นนี้จึงไม่อาจนำสำนวนการได้สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มาพิจารณา
ร่วมกับคำฟ้องของโจทก์ได้ ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำสั่ง
ไม่ประทับฟ้องในข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ นั้น ชอบแล้ว อุทธรณ์ของโจทก์
ฟังไม่ขึ้น

จึงวินิจฉัยยืน.

นายยงยุทธ แสงรุ่งเรือง

(อม.๓๒/๑)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีชั้นอุทธรณ์

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ. ๓/๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ. /๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลฎีกา

วันที่ ๒๐ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง	คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ		โจทก์
	นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร	ที่ ๑	
	นายนิวัฒน์ธำรง บุญทรงไพศาล	ที่ ๒	
	นายสุรนนท์ เวชชาชีวะ	ที่ ๓	
	บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน)	ที่ ๔	
	บริษัทสยามสปอร์ต ซินดิเคท จำกัด (มหาชน)	ที่ ๕	
	นายระวิ โหลทอง	ที่ ๖	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ (ชั้นไม่รับคำคู่ความ)

โจทก์

อุทธรณ์คัดค้าน

คำสั่งศาลฎีกาแผนกคดีอาญา

ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

ลงวันที่ ๙ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ศาลฎีกา

รับวันที่ ๒๐ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งหกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖, ๑๕๑

และมาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม

การทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงาน

ของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔, ๑๒ และมาตรา ๑๓ นับโทษของจำเลยที่ ๑ ต่อจากโทษของจำเลย

ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อม.๒๑๑/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่ง

ทางการเมือง

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาฟ้องแล้ว วินิจฉัยว่า

คำฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายองค์ประกอบให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ

ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินอย่างไร กรณีถือว่าฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งสาระสำคัญ

เป็นฟ้องที่ไม่ครบองค์ประกอบของความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ จึงเป็นฟ้องที่

ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบ

รัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม

และเป็นกรณีที่ไม่อาจสั่งให้โจทก์แก้ฟ้องที่ขาดองค์ประกอบความผิดให้เป็นฟ้องที่ครบองค์ประกอบความผิดได้ จึงมีคำสั่งไม่ประทับรับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ส่วนข้อหาอื่นให้ประทับรับฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

พิเคราะห์อุทธรณ์ของโจทก์ และคำแก้อุทธรณ์ของจำเลยทั้งหกแล้ว เห็นสมควรหยิบยกปัญหาข้อกฎหมายขึ้นวินิจฉัยเสียก่อนว่า โจทก์มีสิทธิอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือไม่ เห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๙๕ วรรคสี่ บัญญัติว่า คำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ให้อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำพิพากษา และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ บัญญัติว่า คำพิพากษาของศาลให้อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา ดังนี้ การที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตรวจฟ้องโจทก์แล้ว มีคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ โดยให้เหตุผลว่าฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายองค์ประกอบความผิดให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์อย่างไร กรณีถือว่าฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยาย

โดยแจ้งชัดซึ่งสาระสำคัญ และถือว่าเป็นฟ้องที่ไม่ครบองค์ประกอบความผิด จึงเป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วย
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบ
รัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘
วรรคสาม นั้น คำสั่งไม่ประทับฟ้องเพราะเหตุว่าฟ้องขาดองค์ประกอบความผิดมีผลเป็นการพิพากษา
ยกฟ้องในความผิดข้อหาดังกล่าว ถือได้ว่าเป็นการวินิจฉัยชี้ขาดคดีในรูปแบบของคำสั่งซึ่งมีผล
เช่นเดียวกับคำพิพากษา โจทก์จึงมีสิทธิอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองดังกล่าว
ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า โจทก์บรรยายฟ้องสำหรับจำเลยที่ ๑
ถึงที่ ๓ ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ หรือไม่ โจทก์อุทธรณ์ว่า
โจทก์บรรยายฟ้องข้อ ๑ ข้อ ๓.๒ และข้อ ๓.๓ ว่า จำเลยที่ ๑ ในฐานะนายกรัฐมนตรีมีอำนาจอนุมัติ
เห็นชอบให้ส่วนราชการใช้เงินงบกลางในวงเงินเกิน ๒๐ ล้านบาท จึงเป็นผู้มีหน้าที่โดยตรงในการ
จัดการทรัพย์สิน คือ เงินงบกลางซึ่งเป็นงบประมาณแผ่นดิน จำเลยที่ ๑ ใช้ดุลพินิจปิดผันอำนาจสั่ง
อนุมัติให้ใช้เงินงบกลาง ๔๐ ล้านบาท เป็นกรณีจำเลยที่ ๑ ได้อำนาจในฐานะผู้มีหน้าที่จัดการ
ทรัพย์สินอันเป็นเงินงบกลางดังกล่าวไปใช้เกี่ยวกับการดำเนินโครงการ ROADSHOW โดยทุจริต สำหรับ
จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ โจทก์บรรยายฟ้องในข้อ ๑ ข้อ ๓.๔ และข้อ ๓.๕ ว่า จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เป็น

เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่โดยตรงในการจัดการงบประมาณแผ่นดินสูงถึง ๒๔๐ ล้านบาท เพื่อนำมาใช้ในการจัดทำโครงการ ROADSHOW แล้วจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ใช้อำนาจเกี่ยวกับการอนุมัติในหลักการ และอนุมัติจัดจ้างจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ โดยวิธีพิเศษ ฟ้องโจทก์ได้บรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งการกระทำทั้งหลายของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ แล้วว่า เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใด ๆ โดยใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต อันเป็นการเสียหายแก่รัฐ ครอบงำประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ แล้ว อีกทั้งคำฟ้องย่อรวมถึงเอกสารท้ายฟ้อง และสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ศาลย่อมต้องนำมาพิจารณาประกอบการพิจารณาคำฟ้องด้วย เห็นว่า โจทก์บรรยายฟ้องในหน้า ๑๑ ว่า “...จำเลยที่ ๑ ในฐานะนายกรัฐมนตรี ซึ่งมีอำนาจอนุมัติงบกลางรายการดังกล่าว กรณีวงเงินเกิน ๑๐ ล้านบาท ตามที่ส่วนราชการเสนอขอใช้เงินงบกลาง นอกเหนือจากที่ได้รับจัดสรรหรือได้รับจัดสรรไม่เพียงพอ อันเป็นหน้าที่ของจำเลยที่ ๑ ในการจัดการเงินงบประมาณอันเป็นทรัพย์สินของแผ่นดิน...” ฟ้องในหน้า ๑๔ บรรยายว่า “...จำเลยที่ ๑ ในฐานะนายกรัฐมนตรี ได้ใช้ดุลพินิจปิดผันอำนาจให้ต่างจากเงื่อนไขของกฎหมายและข้อเท็จจริงที่ปรากฏ สั่งอนุมัติงบกลางรายการดังกล่าว จำนวน ๔๐ ล้านบาท ...เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการโครงการ Roadshow ที่จังหวัดหนองคายและจังหวัดนครราชสีมา ตามที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ร่วมกันตั้งเรื่องเสนอมา โดยมีชอบหรือโดยทุจริต อันเป็นการฝ่าฝืนต่อมติคณะรัฐมนตรีข้างต้น ซึ่งจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ได้กระทำไปโดยมีเจตนาร่วมกันเพื่อให้มีการนำเงินงบกลางอันเป็นเงินงบประมาณแผ่นดินที่จำเลยที่ ๑

มีหน้าที่จัดการมาเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการโครงการตามที่ได้ตกลงร่วมกันให้จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ เป็นผู้รับจ้างโครงการดังกล่าว...” ฟ้องในหน้า ๑๘ บรรยายว่า “...จากนั้นคณะกรรมการจัดจ้างโดยวิธีพิเศษได้จัดทำบันทึกรายงานผลการพิจารณาของคณะกรรมการจัดจ้างโดยวิธีพิเศษ ย้อนหลังลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ เสนอจำเลยที่ ๓ เพื่อพิจารณานำเสนอต่อจำเลยที่ ๒ อนุมัติเห็นควรจ้างจำเลยที่ ๔ โดยจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ มีหน้าที่ในการจัดการเงินงบประมาณแผ่นดินอันเป็นทรัพย์สินของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีเพื่อนำไปดำเนินการจัดจ้างทำโครงการ Roadshow แต่กลับร่วมกันใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต...” ฟ้องในหน้า ๒๐ บรรยายว่า “...โดยคณะกรรมการจัดจ้างโดยวิธีพิเศษได้ประชุมพิจารณาแล้ว เห็นสมควรจ้างจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ เป็นผู้ดำเนินการจัดโครงการดังกล่าวในวงเงินคนละ ๑๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท จึงจัดทำบันทึกลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ เสนอจำเลยที่ ๓ เพื่อพิจารณานำเสนอต่อจำเลยที่ ๒ อนุมัติเห็นควรจ้างจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ โดยจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ มีหน้าที่ในการจัดการเงินงบประมาณแผ่นดินอันเป็นทรัพย์สินของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี เพื่อนำไปดำเนินการจัดจ้างทำโครงการ Roadshow แต่กลับร่วมกันใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต...” จึงเห็นว่า ฟ้องโจทก์ได้บรรยายยืนยันข้อเท็จจริงครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ แล้วว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจจัดการทรัพย์สินคือเงินงบกลางหรือเงินงบประมาณแผ่นดิน ร่วมกันใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริตอนุมัติให้มีการใช้เงินงบประมาณแผ่นดินซึ่งอยู่ในอำนาจจัดการนั้นไปเป็นค่าใช้จ่ายให้แก่

จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ผู้ได้รับอนุมัติให้เป็นผู้ทำโครงการ Roadshow โดยการจัดจ้างโดยวิธีพิเศษตามที่
จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ได้ร่วมกันวางแผนกำหนดตัวผู้รับจ้างกันไว้ล่วงหน้า อันเป็นการเพียงพอที่จำเลยจะ
เข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว จึงเป็นฟ้องที่ชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕)
ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทาง
การเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม ส่วนข้อเท็จจริงและรายละเอียดที่เกี่ยวกับการจัดการทรัพย์สิน
เป็นเรื่องที่ศาลสามารถไต่สวนข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานต่อไปได้ อุทธรณ์ของโจทก์ฟังขึ้น

จึงวินิจฉัยกลับ ให้มีคำสั่งประทับรับฟ้องโจทก์ข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๑๕๑ ไว้พิจารณา.

นายสาคร ตั้งวรรณวิบูลย์

(อม.๒๗)
ความเห็นในการวินิจฉัยคดีชั้นอุทธรณ์

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ. ๓/๒๕๖๕
คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ. /๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลฎีกา

วันที่ ๒๐ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง	คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ		โจทก์
	นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร	ที่ ๑	
	นายนิวัฒน์ธำรง บุญทรงไพศาล	ที่ ๒	
	นายสุรนันทน์ เวชชาชีวะ	ที่ ๓	
	บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน)	ที่ ๔	
	บริษัทสยามสปอร์ต ซินดิเคท จำกัด (มหาชน)	ที่ ๕	
	นายระวิ โหลทอง	ที่ ๖	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ (ชั้นไม่รับคำคู่ความ)

โจทก์

อุทธรณ์คัดค้าน

คำสั่งศาลฎีกาแผนกคดีอาญา

ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ลงวันที่ ๙ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ศาลฎีกา รับวันที่ ๒๐ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑, ๑๕๗ และลงโทษจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๖ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑, ๑๕๗ ประกอบ มาตรา ๘๖ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔, ๑๒ และมาตรา ๑๓ นับโทษของจำเลยที่ ๑ ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อม.๒๑๑/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาคำฟ้องแล้ว มีคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ เนื่องจากคำฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายองค์ประกอบให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินอย่างไร กรณีถือว่าฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งสาระสำคัญ เป็นฟ้องที่ไม่ครบองค์ประกอบของความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ จึงเป็นฟ้องที่ไม่ชอบ

ด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม และเป็นกรณีที่ไม่อาจสั่งให้โจทก์แก้ฟ้องที่ขาดองค์ประกอบความผิดให้เป็นฟ้องที่ครบองค์ประกอบความผิดได้ ส่วนข้อหาอื่นให้ประทับรับฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

พิเคราะห์อุทธรณ์ของโจทก์ และคำแก้อุทธรณ์ของจำเลยทั้งหมดแล้ว เห็นสมควรให้ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายก่อนว่า โจทก์มีสิทธิอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือไม่ ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๙๕ วรรคสี่ บัญญัติว่า คำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ให้อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำพิพากษาและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ บัญญัติว่า คำพิพากษาของศาลให้อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา การที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ โดยวินิจฉัยว่าเป็นฟ้องที่ไม่ครบองค์ประกอบ

ความผิด จึงเป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม นั้น ถือได้ว่าเป็นการพิพากษายกฟ้องในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ อันเป็นการวินิจฉัยชี้ขาดคดีในรูปแบบของคำสั่งซึ่งมีผลเช่นเดียวกับคำพิพากษา โจทก์จึงมีสิทธิอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามบทบัญญัติดังกล่าวได้

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า โจทก์บรรยายฟ้องการกระทำของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ครอบคลุมความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ หรือไม่ โจทก์อุทธรณ์ว่า โจทก์บรรยายฟ้องโดยแจ้งชัดถึงการกระทำทั้งหลายของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ แล้วว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใดใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต อันเป็นการเสียหายแก่รัฐ เป็นฟ้องที่ครอบคลุมความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ กล่าวคือ สำหรับจำเลยที่ ๑ โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ ๑ มีอำนาจหน้าที่ในการบริหารราชการแผ่นดิน อำนาจกำกับทั่วไปซึ่งการบริหารราชการแผ่นดิน และอำนาจบังคับบัญชาข้าราชการฝ่ายบริหารทุกตำแหน่งซึ่งสังกัดกระทรวงทบวง กรม และส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเป็นกรม และจำเลยที่ ๑ ยังมีอำนาจหน้าที่อนุมัติเห็นชอบให้ส่วนราชการ

ใช้เงินงบกลางในวงเงินเกิน ๑๐ ล้านบาท จึงเป็นการบรรยายให้เห็นแล้วว่า จำเลยที่ ๑ มีหน้าที่โดยตรงในการจัดการเงินงบกลางซึ่งเป็นงบประมาณแผ่นดิน ทั้งโจทก์ยังบรรยายต่อไปด้วยว่า จำเลยที่ ๑ ใช้ดุลพินิจปิดผันอำนาจสั่งอนุมัติงบกลาง ๔๐ ล้านบาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในโครงการ Roadshow ที่จังหวัดหนองคายและจังหวัดนครราชสีมา ตามที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ร่วมกันตั้งเรื่องเสนอมาโดยมิชอบหรือโดยทุจริต จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ มีเจตนาร่วมกันนำเงินงบประมาณที่จำเลยที่ ๑ มีหน้าที่จัดการมาเป็นค่าใช้จ่ายในโครงการ ตามที่ตกลงร่วมกันให้จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ เป็นผู้รับจ้างล่วงหน้าโดยมิชอบด้วยกฎหมาย จึงเป็นการบรรยายให้เห็นแล้วว่า จำเลยที่ ๑ ได้เอาอำนาจในฐานะผู้มีหน้าที่จัดการเงินงบกลางไปใช้เกี่ยวกับการดำเนินโครงการ Roadshow โดยทุจริต เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีและสำนักงบประมาณ ตามคำฟ้องข้อ ๑ หน้า ๒ ข้อ ๓.๓ หน้า ๙ หน้า ๑๑ และหน้า ๑๔ สำหรับจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ ๒ ในฐานะรองนายกรัฐมนตรี ผู้กำกับดูแลสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี มีอำนาจอนุมัติสั่งจ้างในการดำเนินการโครงการ Roadshow โดยวิธีพิเศษตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๖๖ และจำเลยที่ ๓ ในฐานะเลขาธิการนายกรัฐมนตรี มีอำนาจหน้าที่ในการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์นโยบาย ยุทธศาสตร์ และผลงานของรัฐบาล เสนอความเห็นเพื่อการสั่งการของนายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี เท่ากับโจทก์บรรยายฟ้องแล้วว่า จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ซึ่งเป็นหัวหน้าส่วนราชการและผู้รับผิดชอบโครงการ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่โดยตรงใน

การจัดการงบประมาณแผ่นดิน จำนวน ๒๔๐ ล้านบาท เพื่อนำมาใช้ในการจัดทำโครงการ Roadshow และโจทก์ยังบรรยายต่อไปเกี่ยวกับการใช้อำนาจหน้าที่ของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ในการอนุมัติหลักการและอนุมัติให้จัดจ้างจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ โดยจำเลยที่ ๓ เสนอขออนุมัติหลักการการจัดทำโครงการ Roadshow โดยวิธีพิเศษ และจำเลยที่ ๒ อนุมัติตามเสนอ ด้วยเหตุที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ได้ร่วมกันกำหนดให้จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ เป็นผู้รับจ้างไว้ล่วงหน้า อันเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายแก่จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ตามคำฟ้อง ข้อ ๑ หน้า ๓ ข้อ ๓.๔ หน้า ๑๘ และข้อ ๓.๕ หน้า ๒๐ เห็นว่า ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ เจ้าพนักงานผู้กระทำความผิดต้องมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใดๆ แล้วใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริตแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายจากตัวทรัพย์สินนั้นโดยมิได้เอาทรัพย์สินไป การพิจารณาคำฟ้องของโจทก์ว่าครบองค์ประกอบความผิดหรือไม่ จำต้องพิจารณาเนื้อหาของคำฟ้องโดยรวมทั้งฉบับ เมื่อพิจารณาคำฟ้องโจทก์ที่บรรยายให้เห็นถึงอำนาจหน้าที่ของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ในข้อ ๑ หน้า ๒ และหน้า ๓ ความว่า จำเลยที่ ๑ ในฐานะนายกรัฐมนตรีซึ่งมีอำนาจกำกับทั่วไปซึ่งการบริหารราชการแผ่นดิน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และมีอำนาจอนุมัติเห็นชอบกรณีส่วนราชการใช้เงินงบกลางในวงเงินเกิน ๑๐ ล้านบาท จำเลยที่ ๒ ในฐานะรองนายกรัฐมนตรี มีอำนาจสั่งการ อนุญาตหรืออนุมัติให้สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีหรือข้าราชการหรือผู้ปฏิบัติงานในสำนัก

เลขาธิการนายกรัฐมนตรีปฏิบัติราชการหรือดำเนินการใดๆ ได้ตามกฎหมาย โดยในการดำเนินโครงการ Roadshow จำเลยที่ ๒ มีอำนาจอนุมัติให้ส่งจ้างตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๖๖ และจำเลยที่ ๓ ในฐานะเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการในสังกัดสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี รับผิดชอบในการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี มีอำนาจหน้าที่ในการเผยแพร่ และประชาสัมพันธ์นโยบาย ยุทธศาสตร์ และผลงานรัฐบาล เสนอความเห็นเพื่อสั่งการของนายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีหรือตามที่นายกรัฐมนตรี หรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย โดยโจทก์ยังบรรยายต่อไปในคำฟ้องข้อ ๓.๓ หน้า ๑๑ ถึงหน้า ๑๔ ข้อ ๓.๔ หน้า ๑๘ และข้อ ๓.๕ หน้า ๒๐ มีใจความว่า จำเลยที่ ๑ มีอำนาจอนุมัติงบกลาง กรณีวงเงินเกิน ๑๐ ล้านบาท ตามที่ส่วนราชการเสนอขอใช้เงินงบกลางนอกเหนือจากที่ได้รับจัดสรรหรือได้รับจัดสรรไม่เพียงพอ อันเป็นหน้าที่ของจำเลยที่ ๑ ในการจัดการเงินงบประมาณอันเป็นทรัพย์สินของแผ่นดิน จำเลยที่ ๑ ย่อมต้องถือปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ซึ่งได้วางกรอบแนวทางปฏิบัติในการใช้จ่ายงบประมาณไว้อย่างชัดเจน โดยจำเลยที่ ๑ ต้องพิจารณาในประการสำคัญว่าเป็นกรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วน และเป็นกรณีที่ต้องรีบดำเนินการเพื่อมิให้เกิดความเสียหายต่อราชการหรือไม่ จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ มีหน้าที่ในการจัดการเงินงบประมาณแผ่นดินอันเป็นทรัพย์สินของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีเพื่อนำไปดำเนินการ

จัดจ้างทำโครงการ Roadshow จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ มีอำนาจหน้าที่กำหนดนโยบาย พิจารณาสั่งการ อนุมัติหรืออนุญาตเพื่อขับเคลื่อนนโยบายต่างๆ ของรัฐบาลที่แถลงไว้ต่อรัฐสภา ต้องระมัดระวังใช้จ่ายเงินงบประมาณแผ่นดินเพื่อการนี้อย่างคุ้มค่าและมีประสิทธิภาพ จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ชอบที่จะตัดสินใจบนพื้นฐานของกฎหมายที่มีอยู่ เท่ากับโจทก์บรรยายองค์ประกอบความผิดให้เห็นแล้วว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่โดยตรงในการจัดการงบประมาณแผ่นดิน จำนวน ๒๔๐ ล้านบาท เพื่อนำมาใช้ในการจัดทำโครงการ Roadshow นอกจากนี้คำฟ้องของโจทก์ยังได้บรรยายโดยรวมถึงพฤติการณ์การกระทำความผิดของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ที่ได้เอาอำนาจในตำแหน่งหน้าที่ราชการไปใช้โดยทุจริตอันเป็นองค์ประกอบความผิดของข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ในฟ้อง ข้อ ๓.๒ หน้า ๙ ถึงหน้า ๑๑ ว่า จำเลยที่ ๑ เป็นผู้สั่งการให้ดำเนินโครงการ Roadshow จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบโครงการดังกล่าว ได้ร่วมกันประชุมเตรียมความพร้อมดำเนินโครงการ ซึ่งจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ รู้อยู่แล้วว่าสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ยังไม่ได้ดำเนินการตามขั้นตอนการจัดจ้างของทางราชการจึงไม่อาจกำหนดตัวบุคคลใดให้เป็นผู้รับจ้างไว้ก่อนล่วงหน้าได้ จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นประธานในที่ประชุมได้สอบถามรายละเอียดของโครงการจาก จำเลยที่ ๔ และสั่งการให้จำเลยที่ ๔ แก้ไขรูปแบบงาน โดยมีได้หักท้วงการรับดำเนินงานของจำเลยที่ ๔ และต่อมาได้มีการเรียกประชุมครั้งที่ ๒ เพื่อพิจารณารูปแบบงานตามที่จำเลยที่ ๑ ได้สั่งการให้แก้ไขในการประชุมครั้งก่อน โดยมีจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เข้าประชุมด้วย อันเป็นการตกลงร่วมกับ

จำเลยที่ ๓ กำหนดตัวบุคคลให้เป็นผู้รับจ้างไว้ก่อนล่วงหน้า ทั้งที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ รู้อยู่แล้วว่าในขั้นตอนดังกล่าวยังมิได้มีการคัดเลือกผู้เสนอราคา นอกจากนี้คำฟ้องในข้อ ๓.๓ หน้า ๑๔ ถึงหน้า ๒๒ ความว่า การขออนุมัติงบกลางเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายโครงการนี้ไม่เข้าเงื่อนไขความจำเป็นเร่งด่วนที่จำเลยที่ ๑ จะพิจารณาอนุมัติให้ใช้เงินงบกลางได้ แต่จำเลยที่ ๓ ลงนามในบันทึกเสนอของงบกลางต่อจำเลยที่ ๑ โดยมีจำเลยที่ ๒ พิจารณาแล้วลงนามผ่านเรื่องไปยังจำเลยที่ ๑ ต่อมาจำเลยที่ ๑ ใช้ดุลพินิจปิดผันอำนาจให้ต่างจากเงื่อนไขของกฎหมายและข้อเท็จจริงที่ปรากฏ สั่งอนุมัติงบกลางรายการดังกล่าวจำนวน ๔๐ ล้านบาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินโครงการที่จังหวัดหนองคายและจังหวัดนครราชสีมา ตามที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ได้ร่วมกันตั้งเรื่องเสนอมาโดยมิชอบหรือโดยทุจริต อันเป็นการฝ่าฝืนต่อมติคณะรัฐมนตรี โดยมีเจตนาร่วมกันเพื่อให้มีการนำเงินงบกลางอันเป็นงบประมาณแผ่นดินที่จำเลยที่ ๑ มีหน้าที่จัดการมาเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินโครงการตามที่ได้ตกลงร่วมกันให้จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ เป็นผู้รับจ้างเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี และการที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ซึ่งมีหน้าที่ในการจัดการงบประมาณแผ่นดินอันเป็นทรัพย์สินของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีเพื่อนำไปดำเนินการจัดจ้างทำโครงการ Roadshow แต่กลับร่วมกันใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต โดยจำเลยที่ ๓ เห็นชอบและลงนามในบันทึกเสนอจำเลยที่ ๒ เพื่อขออนุมัติให้ใช้คณะกรรมการกำหนดราคากลางและราคากลางที่จัดทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายที่เคยอนุมัติให้ใช้ในการจัดโครงการดังกล่าวที่จังหวัดหนองคายและจังหวัดนครราชสีมา พร้อมขออนุมัติให้

จ้างจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ เป็นผู้จัดทำโครงการเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๐๐ ล้านบาท จำเลยที่ ๒ อนุมัติตามข้อเสนอที่มีการตกลงร่วมกันกำหนดให้จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ เป็นผู้รับจ้างไว้ล่วงหน้า ทั้งที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ รู้อยู่แล้วว่าการกำหนดตัวบุคคลไว้ล่วงหน้าเป็นเหตุให้ผู้อื่นไม่มีโอกาสเข้าทำการแข่งขันราคาอย่างเป็นธรรม นอกจากนี้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ร่วมกันดำเนินการเพื่อให้สัญญาจ้างชอบด้วยกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณเพื่อให้คณะรัฐมนตรีมีมติยกเว้นการลงนามในสัญญาทั้งสองฉบับก่อนได้รับเงินประจำงวด โดยอ้างเหตุว่าเป็นกรณีที่มีความจำเป็นและเร่งด่วน จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ลงมติอนุมัติตามข้อเสนอทั้งที่รู้ว่ากรณีไม่เข้าเหตุเงื่อนไขอันจะได้รับยกเว้นดังกล่าว เป็นเหตุให้คณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติให้มีการลงนามในสัญญาก่อนได้รับเงินประจำงวดอันเป็นการกระทำโดยมีเจตนาทุจริตตั้งแต่ขั้นตอนริเริ่มโครงการ การอนุมัติโครงการ และการอนุมัติให้จัดจ้าง เป็นการบรรยายฟ้องที่ยืนยันข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่จัดการเงินงบกลางหรือเงินงบประมาณแผ่นดิน แล้วร่วมกันใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต อนุมัติให้มีการใช้เงินงบประมาณแผ่นดินซึ่งอยู่ในอำนาจจัดการนั้นไปเป็นค่าใช้จ่ายจ้างจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ผู้ได้รับอนุมัติให้เป็นผู้ทำโครงการ Roadshow โดยการจัดจ้างโดยวิธีพิเศษตามที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ได้ร่วมกันวางแผนกำหนดตัวผู้รับจ้างกันไว้ล่วงหน้ามาตั้งแต่ต้น ถือว่าฟ้องโจทก์ได้บรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งสาระสำคัญ เป็นฟ้องที่ครบองค์ประกอบของความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ จึงเป็นฟ้องที่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ประกอบ

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม อุทธรณ์ของโจทก์ในส่วนนี้ฟังขึ้น กรณีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยอุทธรณ์ ข้ออื่นของโจทก์ เนื่องจากไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลง

จึงวินิจฉัยกลับ ให้ประทับรับฟ้องในข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑

อีกข้อหาหนึ่ง.

นายสุทิน นาคพงศ์

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลฎีกา

วันที่ ๒๐ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง	คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ		โจทก์
	นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร	ที่ ๑	
	นายนิวัฒน์ธำรง บุญทรงไพศาล	ที่ ๒	
	นายสุรนนท์ เวชชาชีวะ	ที่ ๓	
	บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน)	ที่ ๔	
	บริษัทสยามสปอร์ต ซินดิเคท จำกัด (มหาชน)	ที่ ๕	
	นายระวิ โหลทอง	ที่ ๖	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ (ชั้นไม่รับคำคู่ความ)

โจทก์

อุทธรณ์คัดค้าน

คำสั่งศาลฎีกาแผนกคดีอาญา

ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

ลงวันที่ ๙

เดือน มีนาคม

พุทธศักราช ๒๕๖๕

ศาลฎีกา

รับวันที่ ๒๐

เดือน พฤษภาคม

พุทธศักราช ๒๕๖๕

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งหกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ และ
มาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.
๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการ
ทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อ
หน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔, ๑๒ และมาตรา ๑๓ นับโทษของจำเลยที่ ๑ ต่อจากโทษ
ของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อม.๒๑๑/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรง
ตำแหน่งทางการเมือง

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาฟ้องแล้ว มีคำสั่ง
ไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ โดยวินิจฉัยว่า คำฟ้องโจทก์ไม่ได้
บรรยายองค์ประกอบให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือ
รักษาทรัพย์อย่างไร กรณีถือว่าฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งสาระสำคัญ เป็นฟ้องที่ไม่ครบ
องค์ประกอบของความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ จึงเป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วย
ประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบ

รัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘
วรรคสาม และเป็นกรณีที่ไม้อาจสั่งให้โจทก์แก้ฟ้องที่ขาดองค์ประกอบความผิดให้เป็นฟ้องที่ครบ
องค์ประกอบความผิดได้ จึงมีคำสั่งไม่ประทับรับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑
ส่วนข้อหาอื่นให้ประทับรับฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

พิเคราะห์อุทธรณ์ของโจทก์ และคำแก้อุทธรณ์ของจำเลยทั้งหมดแล้ว เห็นสมควร
หยิบยกปัญหาข้อกฎหมายขึ้นวินิจฉัยเสียก่อนว่า โจทก์มีสิทธิอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหา
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทาง
การเมือง หรือไม่ องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์โดยมติที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา เห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๙๕ วรรคสี่ บัญญัติว่า คำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้
ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ให้อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาล
ฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำพิพากษา และพระราชบัญญัติประกอบ
รัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐
บัญญัติว่า คำพิพากษาของศาลให้อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่
ศาลมีคำพิพากษา การที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตรวจฟ้องโจทก์แล้ว
มีคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ โดยให้เหตุผลว่าฟ้องโจทก์

ไม่ได้บรรยายองค์ประกอบความผิดให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์อย่างไร กรณีถือว่าฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งสาระสำคัญและถือ ว่าเป็นฟ้องที่ไม่ครบองค์ประกอบความผิด จึงเป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณา คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม นั้น คำสั่งไม่ประทับฟ้อง เพราะเหตุว่าฟ้องขาดองค์ประกอบความผิดดังกล่าว มีผลเป็นการพิพากษายกฟ้องในความผิดข้อหา ดังกล่าว จึงเป็นการวินิจฉัยชี้ขาดคดีในรูปแบบของคำสั่งซึ่งมีผลเช่นเดียวกับคำพิพากษาคตาม ที่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๙๕ วรรคสี่ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่า ด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ บัญญัติให้คู่ความ มีสิทธิยื่นอุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้ โจทก์จึงมีสิทธิอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทาง การเมืองได้

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์เพียงประการเดียวว่า โจทก์บรรยายฟ้อง จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ หรือไม่ โจทก์อุทธรณ์ว่า โจทก์บรรยายฟ้องข้อ ๑ หน้า ๒ ข้อ ๓.๒ หน้า ๙ และข้อ ๓.๓ หน้า ๑๑ และ ๑๔ ว่า จำเลยที่ ๑ ในฐานะนายกรัฐมนตรีมีอำนาจอนุมัติเห็นชอบให้ส่วนราชการใช้เงินงบกลางในวงเงิน

เกิน ๑๐ ล้านบาท จึงเป็นผู้มีหน้าที่โดยตรงในการจัดการทรัพยากร คือ เงินงบกลางซึ่งเป็นงบประมาณแผ่นดิน จำเลยที่ ๑ ใช้ดุลพินิจปิดผันอำนาจสั่งอนุมัติให้ใช้เงินงบกลาง ๔๐ ล้านบาทเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในโครงการ ROADSHOW ที่จังหวัดหนองคายและจังหวัดนครราชสีมา ตามที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ร่วมกันกำหนดตัวจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ให้เป็นผู้รับจ้างไว้ล่วงหน้าโดยมิชอบด้วยกฎหมาย เป็นกรณีที่จำเลยที่ ๑ ได้อำนาจในฐานะผู้มีหน้าที่จัดการทรัพยากรอันเป็นเงินงบกลางดังกล่าวไปใช้เกี่ยวกับการดำเนินโครงการ ROADSHOW โดยทุจริต เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีและสำนักงบประมาณ ฟ้องโจทก์จึงได้บรรยายโดยแจ้งชัดว่าจำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพยากรใดใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต อันเป็นการเสียหายแก่รัฐ จึงเป็นฟ้องที่ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ แล้วสำหรับจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ โจทก์บรรยายฟ้องข้อ ๑ หน้า ๓ ข้อ ๓.๔ หน้า ๑๘ และข้อ ๓.๕ หน้า ๒๐ ว่า จำเลยที่ ๒ ในฐานะรองนายกรัฐมนตรีผู้กำกับดูแลสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีมีอำนาจอนุมัติสั่งจ้างในการดำเนินการโครงการ ROADSHOW โดยวิธีพิเศษตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๖๖ และจำเลยที่ ๓ ในฐานะเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการในสังกัดสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ จึงเป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่โดยตรงในการจัดการงบประมาณแผ่นดิน จำนวน ๒๔๐ ล้านบาท เพื่อนำมาใช้ในการจัดทำโครงการ ROADSHOW แล้วจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ใช้อำนาจ

เกี่ยวกับการอนุมัติในหลักการและอนุมัติจัดจ้างจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ โดยจำเลยที่ ๓ ได้ลงนามเห็นชอบตามบันทึกของคณะกรรมการจัดจ้างโดยวิธีพิเศษ เห็นควรจ้าง และลงนามในบันทึกเสนอจำเลยที่ ๒ ผู้มีอำนาจอนุมัติให้สั่งจ้างโดยวิธีพิเศษ เพื่อขออนุมัติให้จ้างจำเลยที่ ๔ ที่จังหวัดหนองคาย และจังหวัดนครราชสีมา และอนุมัติให้จ้างจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ อีก ๑๐ จังหวัดที่เหลือ ซึ่งทั้ง ๒ กรณี จำเลยที่ ๒ ได้ใช้อำนาจอนุมัติตามที่จำเลยที่ ๓ เสนอ อันเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายแก่จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ฟ้องโจทก์ได้บรรยายโดยแจ้งชัดถึงการกระทำทั้งหลายของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ว่า เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใดๆ โดยใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต อันเป็นการเสียหายแก่รัฐ ครอบงำ ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ แล้ว อีกทั้งคำฟ้องย่อมรวมถึงเอกสารท้ายฟ้องและสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตซึ่งกฎหมายบัญญัติให้โจทก์ส่งสำนวนการไต่สวนดังกล่าวต่อศาลเพื่อใช้เป็นหลักในการพิจารณาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ.๒๕๖๐ มาตรา ๖ วรรคสองและมาตรา ๒๖ วรรคสอง ศาลย่อมต้องพิจารณาคำฟ้องโดยนำเอกสารท้ายฟ้องและสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงดังกล่าวมาพิจารณาประกอบการพิจารณาคำฟ้องด้วย เห็นว่า ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ เจ้าพนักงานผู้กระทำความผิดต้องมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใดๆ แล้วใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริตแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดย

ขอด้วยกฎหมายจากตัวทรัพย์สินนั้นโดยมิได้อาทรัพย์สินไป มิใช่เพียงแต่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับตัวทรัพย์สิน
นั้นเท่านั้น ฟ้องโจทก์คงบรรยายขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๑ ในฐานะนายกรัฐมนตรีซึ่งมีอำนาจกำกับ
ทั่วไปซึ่งการบริหารราชการแผ่นดินตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔
และที่แก้ไขเพิ่มเติม และเป็นผู้มีอำนาจอนุมัติเห็นชอบให้ส่วนราชการใช้เงินงบกลางในวงเงินเกิน ๑๐
ล้านบาท สำหรับจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ โจทก์บรรยายฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๒ ในฐานะรอง
นายกรัฐมนตรีผู้มีอำนาจสั่งอนุญาตหรืออนุมัติให้สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีหรือข้าราชการหรือ
ผู้ปฏิบัติงานในส่วนสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีปฏิบัติราชการได้ตามกฎหมาย มีอำนาจอนุมัติให้
สั่งจ้างตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๖๖ กับ
บรรยายฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๓ ในฐานะเลขาธิการนายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของ
ข้าราชการในสังกัดสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี รับผิดชอบในการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อ
นายกรัฐมนตรี มีอำนาจหน้าที่ในการเผยแพร่ และประชาสัมพันธ์นโยบาย ยุทธศาสตร์ และผลงาน
รัฐบาล เสนอความเห็นเพื่อสั่งการของนายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติการอื่นใดตามที่
กฎหมายให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีหรือตามที่นายกรัฐมนตรี หรือ
คณะรัฐมนตรีมอบหมาย เห็นได้ว่าสถานะความเป็นเจ้าพนักงานของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ตามที่โจทก์
บรรยายในฟ้องนั้นไม่ได้เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใดๆ ส่วนที่โจทก์
อุทธรณ์ว่า ศาลต้องนำเอกสารท้ายฟ้องและสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มาพิจารณา

ประกอบคำฟ้องด้วยนั้น เห็นว่า การพิจารณาว่าคำฟ้องของโจทก์ครบองค์ประกอบความผิดหรือไม่ ต้องพิจารณาจากคำฟ้องโจทก์เท่านั้น ส่วนเอกสารท้ายฟ้องแม้เป็นส่วนหนึ่งของคำฟ้องก็เป็นเพียงส่วน แสดงข้อเท็จจริงและรายละเอียดเท่านั้น ไม่อาจนำเอกสารท้ายฟ้องมาพิจารณาประกอบกับคำฟ้อง เพื่อให้ฟ้องที่ขาดองค์ประกอบความผิดเป็นฟ้องที่ครบองค์ประกอบความผิดดังที่โจทก์อุทธรณ์ สำหรับสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้น ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่า ด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๖ วรรคสอง บัญญัติว่า “ภายใต้บังคับมาตรา ๒๗ ในวันยื่นฟ้องให้จำเลยมาหรือคุมตัวมาศาล และให้โจทก์ส่ง สำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะผู้ไต่สวนอิสระแล้วแต่กรณี พร้อมสำเนา อิเล็กทรอนิกส์ต่อศาลเพื่อใช้เป็นหลักในการพิจารณาและรวมไว้ในสำนวน ทั้งนี้ศาลอาจไต่สวนหา ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเพิ่มเติมได้ตามที่เห็นสมควร” โดยในมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่งยังคง บัญญัติให้เป็นหน้าที่โจทก์ต้องบรรยายฟ้องให้มีข้อความตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๕๘ แห่งประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แสดงให้เห็นว่าสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. พร้อม สำเนาอิเล็กทรอนิกส์เป็นเพียงเอกสารประกอบในสำนวนที่โจทก์ต้องนำมาส่งศาลในวันที่ยื่นฟ้อง นอกเหนือจากคำฟ้อง เพื่อให้ศาลใช้สำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. พร้อมสำเนา อิเล็กทรอนิกส์เป็นหลักในการพิจารณาไต่สวนหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติมตามที่เห็นสมควร อันเป็นการ ดำเนินกระบวนการพิจารณาอีกชั้นหนึ่งต่างหากจากการพิจารณาตรวจรับคำฟ้อง จึงไม่อาจนำสำนวนการ

ไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มาพิจารณาประกอบคำฟ้องเพื่อให้ฟ้องที่ขาดองค์ประกอบ
ความผิดเป็นฟ้องที่ครบองค์ประกอบความผิดตั้งที่โจทก์อุทธรณ์ ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรง
ตำแหน่งทางการเมืองมีคำสั่งไม่ประทับฟ้องในข้อหานี้มานั้นชอบแล้ว อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น

จึงวินิจฉัยยืน.

นายอำพันธ์ สมบัติสถาพรกุล

(อม.๓๑/๑)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีชั้นอุทธรณ์

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ. ๓/๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ. /๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

วันที่ ๒๐ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

โจทก์

นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร

ที่ ๑

นายนิวัฒน์ธำรง บุญทรงไพศาล

ที่ ๒

นายสุรนนท์ เวชชาชีวะ

ที่ ๓

บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน)

ที่ ๔

บริษัทสยามสปอร์ต ซินดิเคท จำกัด (มหาชน)

ที่ ๕

นายระวี โหลทอง

ที่ ๖

จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ (ชั้นไม่รับคำคู่ความ)

โจทก์	อุทธรณ์คัดค้าน	คำสั่งศาลฎีกาแผนกคดีอาญา
ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง	ลงวันที่ ๙	เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕
องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์	รับอุทธรณ์วันที่ ๒๐	เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ และ ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒ และ ๑๓ และจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๖ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖, ๑๕๑ และ ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔, ๑๒ และ ๑๓ นับโทษของจำเลยที่ ๑ คดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อม.๒๑๑/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาฟ้องแล้ว มีคำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ส่วนข้อหาอื่นให้ประทับรับฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

พิเคราะห์อุทธรณ์ของโจทก์ และคำแก้อุทธรณ์ของจำเลยทั้งหกแล้ว เนื่องจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๙๕ วรรคสี่ บัญญัติว่า คำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองให้อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ของศาลฎีกาได้ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำพิพากษา และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ บัญญัติว่า คำพิพากษาของศาลให้อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ของศาลฎีกาได้ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา โดยบทบัญญัติดังกล่าวมิได้กล่าวด้วยว่า คู่ความมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองต่อที่ประชุมใหญ่ของศาลฎีกา หรือไม่ จึงเห็นสมควรวินิจฉัยก่อนว่า โจทก์มีสิทธิยื่นอุทธรณ์คำสั่งไม่ประทับฟ้องขอหาความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือไม่ เห็นว่า การที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำสั่งไม่ประทับฟ้องขอหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ โดยวินิจฉัยว่า ฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายองค์ประกอบความผิดให้เห็นว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์อย่างไร กรณีถือว่า ฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายโดยชัดแจ้งซึ่งสาระสำคัญ และถือว่าเป็นฟ้องที่ไม่ครบองค์ประกอบความผิด จึงเป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม นั้น

คำสั่งของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองดังกล่าวมีผลเป็นการพิพากษายกฟ้องในความผิดข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ จึงเป็นการวินิจฉัยชี้ขาดคดีในรูปแบบของคำสั่งที่มีผลเช่นเดียวกับคำพิพากษา โจทก์จึงมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งไม่ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๙๔ วรรคสี่ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๖๐

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์โจทก์เพียงว่า ฟ้องโจทก์บรรยายครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ หรือไม่ เห็นว่า โจทก์บรรยายฟ้องเกี่ยวกับหน้าที่และอำนาจของจำเลยที่ ๑ ในคำฟ้องข้อ ๑ หน้า ๒ ว่า “ ... จำเลยที่ ๑ ยังมีอำนาจในการอนุมัติเห็นชอบกรณีส่วนราชการขอใช้เงินงบกลาง ในวงเงินเกิน ๑๐ ล้านบาท ภายใต้เงื่อนไขความจำเป็นและเร่งด่วนที่ต้องรีบดำเนินการ เพื่อมิให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ เรื่อง แนวทางปฏิบัติการอนุมัติใช้เงินงบกลาง รายการเงินสำรองจ่ายเพื่อกรณีฉุกเฉินและจำเป็น...” และยังบรรยายฟ้องในข้อ ๓.๓ หน้า ๑๑ ด้วยว่า “... จำเลยที่ ๑ ในฐานะนายกรัฐมนตรี ซึ่งมีอำนาจอนุมัติงบกลางรายการดังกล่าวกรณีวงเงินเกิน ๑๐ ล้านบาท ตามที่ส่วนราชการเสนอขอใช้เงินงบกลางนอกเหนือจากที่ได้รับจัดสรรหรือได้รับจัดสรรไม่เพียงพอ อันเป็นหน้าที่ของจำเลยที่ ๑ ในการจัดการเงินงบประมาณอันเป็นทรัพย์สินของแผ่นดิน...” นอกจากนี้โจทก์ยังบรรยายฟ้องในข้อ ๓.๓ หน้า ๑๔ ด้วยว่า “...จำเลยที่ ๑ ในฐานะนายกรัฐมนตรี ได้ใช้ดุลพินิจ

บิตผันอำนาจให้ต่างจากเงื่อนไขของกฎหมายและข้อเท็จจริงที่ปรากฏ สั่งอนุมัติงบกลางรายการดังกล่าว
จำนวน ๕๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ... เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการโครงการ ROADSHOW ที่จังหวัดหนองคาย
และจังหวัดนครราชสีมา ตามที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ร่วมกันตั้งเรื่องเสนอมา โดยมีชอบหรือโดยทุจริต อันเป็น
การฝ่าฝืนต่อมติคณะรัฐมนตรีข้างต้น ซึ่งจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ได้กระทำไปโดยมีเจตนาร่วมกันเพื่อให้มีการนำเงิน
งบกลางอันเป็นเงินงบประมาณแผ่นดินที่จำเลยที่ ๑ มีหน้าที่จัดการมาเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการโครงการ
ตามที่ได้ตกลงร่วมกันให้จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ เป็นผู้รับจ้างโครงการดังกล่าว...” ดังนี้ การที่โจทก์บรรยายฟ้องว่า
จำเลยที่ ๑ มีอำนาจอนุมัติเงินงบกลางในวงเงิน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ ล้านบาท ถือได้ว่าเป็นการบรรยายฟ้องแล้วว่า
จำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการทรัพย์ เพราะการอนุมัติเงินงบกลางก็คือการจัดการเงินงบประมาณ
แผ่นดิน อันเป็นทรัพย์ของแผ่นดินนั่นเอง ส่วนอำนาจหน้าที่ของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ โจทก์บรรยายมาในฟ้อง
ข้อ ๓.๔ หน้า ๑๘ ว่า “...คณะกรรมการจัดจ้างโดยวิธีพิเศษได้จัดทำบันทึกรายงานผลการพิจารณาของ
คณะกรรมการจัดจ้างโดยวิธีพิเศษ ย้อนหลังลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ เสนอจำเลยที่ ๓ เพื่อพิจารณานำเสนอต่อ
จำเลยที่ ๒ อนุมัติเห็นควรจ้างจำเลยที่ ๔ โดยจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ มีหน้าที่ในการจัดการเงินงบประมาณแผ่นดิน
อันเป็นทรัพย์สินของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีเพื่อนำไปดำเนินการจัดจ้างทำโครงการ ROADSHOW
แต่กลับร่วมกันใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต...” และยังบรรยายฟ้องในข้อ ๓.๔ หน้า ๒๐ ด้วยว่า
“...คณะกรรมการจัดจ้างโดยวิธีพิเศษได้ประชุมพิจารณาแล้วเห็นสมควรจ้างจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ เป็น
ผู้ดำเนินการจัดโครงการดังกล่าวในวงเงินคนละ ๑๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๐๐,๐๐๐,๐๐๐

บาท จึงจัดทำบันทึกลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ เสนอจำเลยที่ ๓ เพื่อพิจารณานำเสนอต่อจำเลยที่ ๒ อนุมัติ เห็นควรจ้างจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ โดยจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ มีหน้าที่ในการจัดการเงินงบประมาณแผ่นดินอันเป็น ทรัพย์สินของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี เพื่อนำไปดำเนินการจัดจ้างทำโครงการ ROADSHOW แต่กลับ ร่วมกันใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต...” ดังนี้ การที่โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ ๓ พิจารณำบันทึกรายงาน ผลการพิจารณาของคณะกรรมการจัดจ้างโดยวิธีพิเศษ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ แล้วนำเสนอต่อจำเลยที่ ๒ เพื่ออนุมัติจ้างจำเลยที่ ๔ และจำเลยที่ ๓ พิจารณำบันทึกรายงานผลการพิจารณาของคณะกรรมการจัดจ้างโดย วิธีพิเศษ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ แล้วนำเสนอต่อจำเลยที่ ๒ เพื่ออนุมัติจ้างจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ถือได้ว่าเป็นการบรรยายฟ้องแล้วว่า จำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการทรัพย์สิน เพราะการพิจารณาและเสนอ ความเห็นว่าสมควรอนุมัติจ้างบุคคลใด รวมทั้งการมีคำสั่งอนุมัติจ้างบุคคลใด ก็คือการจัดการเงินงบประมาณ แผ่นดิน อันเป็นทรัพย์สินของแผ่นดินนั่นเอง เห็นได้ว่า ฟ้องโจทก์ได้บรรยายฟ้องมาแล้วว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็น เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการเงินงบกลางหรือเงินงบประมาณ อันเป็นทรัพย์สินของแผ่นดิน แล้วร่วมกันใช้อำนาจใน ตำแหน่งโดยทุจริต อนุมัติให้มีการใช้เงินงบประมาณแผ่นดินซึ่งอยู่ในอำนาจจัดการนั้นไปเป็นค่าใช้จ่ายแก่จำเลย ที่ ๔ และที่ ๕ ผู้รับจ้างทำโครงการ ROADSHOW โดยการจ้างโดยวิธีพิเศษโดยมิชอบด้วยกฎหมายตามที่ จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ร่วมกันวางแผนกำหนดตัวผู้รับจ้างกันไว้ล่วงหน้ามาตั้งแต่ต้น ฟ้องโจทก์จึงเป็นฟ้องที่บรรยาย ยืนยันข้อเท็จจริงครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ แล้ว ส่วนปัญหาว่าจะ ลงโทษจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ และลงโทษจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๖ ฐานเป็น

(อม.๕๐)

- ๗ -

ผู้สนับสนุนจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ในข้อหาดังกล่าวตามฟ้องได้หรือไม่ เป็นเรื่องที่ศาลมีอำนาจไต่สวนข้อเท็จจริงและ
พยานหลักฐานได้ต่อไป

จึงวินิจฉัยกลับให้ประทับฟ้องข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑.

นายอริคม อินทุฤติ